

กลวิธีการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลี เปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทย¹

ย้งยศ กัณจินะ²

บทคัดย่อ

บทความนี้ศึกษาวิธีการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทยโดยมีกลุ่มตัวอย่างสองกลุ่มคือชาวเกาหลี 25 คนและชาวไทย 25 คน เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนา ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้อง 17 กลวิธี กลวิธีที่ปรากฏสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) การให้เหตุผล (Grounder) 2) การเรียก (Alerter) 3) การขอโทษ (Apology) 4) การปฏิสังขรณ์ (Small talk) และ 5) การสัญญา (Promise) ส่วนผู้พูดชาวไทยใช้ 13 กลวิธีโดยกลวิธีที่ปรากฏสูงสุด 5 อันดับแรก ได้แก่ 1) การเรียก (Alerter) 2) การให้เหตุผล (Grounder) 3) การขอโทษ (Apology) 4) การสัญญา (Promise) และ 5) การตรวจสอบความเป็นไปได้ (Checking on availability) ด้านการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้อง พบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้ 2 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการใช้คำลดปริมาณ (Understater) และ 2) กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไข (Conditional structure) ส่วนผู้พูดชาวไทยใช้ 4 กลวิธี ได้แก่ 1) กลวิธีการใช้คำลดปริมาณ (Understater) 2) กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไข (Conditional structure) 3) กลวิธีการใช้คำลดระดับ (Downtoner) และ 4) กลวิธีการถามความคิดเห็น (Consultative device) ผลการศึกษานอกจากจะแสดงให้เห็นลักษณะร่วมของการใช้กลวิธีการปรับแต่งขอร้องในกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มแล้วยังแสดงให้เห็นลักษณะทางอันตรภาษาของผู้เรียนชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยอีกด้วย

คำสำคัญ: กลวิธีการปรับแต่งการขอร้อง ผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลี วัจนปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษา

¹ บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของรายงานการวิจัยเรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองและผู้พูดชาวไทย” ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

² อาจารย์, ดร. สาขาวิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล อีเมล: yingyot.kac@mahidol.edu

Request Modification Strategies Made by the Korean Learners of Thai in Comparison to the Native Speakers of Thai

Yingyot Kanchina³

Abstract

This article studied the request modifications made by the Korean learners of Thai in comparison to the Thai native speakers. The participants consisted of 25 Koreans and 25 Thais. Discourse Completion Test (DCT) was adopted in this study. The results showed that the Korean learners use 17 types of external request modifications. The five most frequently used are ‘grounder’, ‘alerter’, ‘apology’, ‘small talk’ and ‘promise’. Regarding the Thai speakers, they used only 13 types. The five most frequently used are ‘alerter’, ‘grounder’, ‘apology’, ‘promise’, and ‘checking on availability’. With regard to the internal request modifications, the study revealed that there are only two types used by the the Korean learners, i.e., ‘understater’ and ‘conditional structure’. In contrast, the Thai native speakers used four types of internal modifications, i.e., ‘understater’, ‘conditional structure’, ‘downtoner’, and ‘consultative device’. In conclusion, this study not only presented the mutual request modifications used by both participant groups but also revealed the interlanguage characteristics of the Korean learners.

Keywords: Request modification strategies, Korean learners of Thai, Interlanguage pragmatics.

³ Lecturer at Department of Thai Language, Faculty of Liberal Arts, Mahidol University, Email: yingyot.kac@mahidol.edu

1. บทนำ

แม้ว่าการศึกษาด้านวิจัยปฏิบัติศาสตร์ได้ก่อกำเนิดขึ้นและพัฒนาหลายทศวรรษแล้ว แต่กระนั้นงานวิจัยส่วนใหญ่กลับมุ่งไปที่กลุ่มภาษาในซีกโลกตะวันตก ผู้ที่ศึกษาด้านวิจัยปฏิบัติศาสตร์เริ่มให้ความสนใจวิเคราะห์ภาษาในซีกโลกตะวันออกในช่วงทศวรรษ 1980 ที่ผ่านมานี้โดยเน้นไปที่การวิเคราะห์ภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีเป็นหลัก (Chen, He & Hu, 2013) งานวิจัยด้านวิจัยปฏิบัติศาสตร์ระหว่างภาษาและระหว่างวัฒนธรรมที่เน้นศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางวิจัยปฏิบัติศาสตร์ของภาษาญี่ปุ่นและภาษาเกาหลีกับภาษาอังกฤษ จึงเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก

ในประเทศไทย ยุคแรกเริ่มของการศึกษาด้านภาษาศาสตร์จะมุ่งศึกษาระบบและโครงสร้างของภาษา ไม่ว่าจะเป็นวิทยาหน่วยเสียง วิทยาหน่วยคำ และวากสัมพันธ์ (Deepadung, 2001) การศึกษาด้านวิจัยปฏิบัติศาสตร์ในประเทศเริ่มเป็นที่สนใจในระยะหลังมานี้ ในปัจจุบันการศึกษาด้านวิจัยปฏิบัติศาสตร์ระหว่างภาษามีจำนวนมากขึ้นแต่การศึกษาส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การศึกษาลักษณะทางวิจัยปฏิบัติของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเปรียบเทียบกับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียน การศึกษาด้านลักษณะทางวิจัยปฏิบัติในเชิงเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาในซีกโลกตะวันออกด้วยกันยังมีไม่มากนัก ยกตัวอย่างเช่น Bunwittaya (2007) ที่ได้ศึกษาลักษณะทางวิจัยปฏิบัติศาสตร์ระหว่างภาษาไทยเปรียบเทียบกับภาษาญี่ปุ่น Boonkongsaen (2013) ศึกษาลักษณะทางวิจัยปฏิบัติศาสตร์ระหว่างภาษาไทยเปรียบเทียบกับภาษาฟิลิปปินส์ Supriyadi (2005) ศึกษาลักษณะทางวิจัยปฏิบัติศาสตร์ระหว่างภาษาไทยเปรียบเทียบกับภาษาอินโดนีเซีย และ Sachatthep (2012) ศึกษาลักษณะทางวิจัยปฏิบัติศาสตร์ระหว่างภาษาไทยเปรียบเทียบกับปัญญาปี เป็นต้น

ในระยะหลังการศึกษาการใช้วัจนกรรมของผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทยมีเพิ่มขึ้น ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Jiemwongsa (2015) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบกลวิธีการขอร้องของผู้เรียนชาวพม่าที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองกับผู้พูดชาวไทย Hyun (2016) ศึกษาวิธีการทางภาษาที่นักศึกษาเกาหลีที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้เพื่อแสดงความเห็นแย้งในภาษาไทย Kanchina (2019) ศึกษาวัจนกรรมขอร้องของผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทย และงานวิจัยของ Sripunvoraskul and Panpothong (2020) ซึ่งได้ศึกษาวัจนกรรมแสดงความเห็นแย้งของผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนตามแนววิจัยปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาเช่นกัน จะเห็นได้ว่างานวิจัยด้านวิจัยปฏิบัติศาสตร์ในระยะหลังนี้เริ่มให้ความสนใจประเด็นเกี่ยวกับวิจัยปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาหรือวิจัยปฏิบัติศาสตร์ระหว่างภาษามากยิ่งขึ้น

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าการศึกษาด้านลักษณะทางวิจัยปฏิบัติในเชิงเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาในซีกโลกตะวันออกหรือการศึกษาการใช้วัจนกรรมของผู้พูดภาษาไทยซึ่งเป็นชาวต่างประเทศในเชิงเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทยยังมีไม่มาก ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิธีการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทยเพื่อเป็นการขยายขอบเขตการศึกษาด้านวิจัยปฏิบัติศาสตร์อันตรภาษาในภาษาไทย อันเป็นการเปิดสอนหลักสูตรภาษาไทยในฐานะวิชาเอกในระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีได้ดำเนินการมากกว่าห้าทศวรรษแล้วแต่การศึกษาลักษณะทางวิจัยปฏิบัติของผู้เรียนชาวเกาฬียังมีน้อย ผู้วิจัยในฐานะที่รับผิดชอบสอนรายวิชาภาษาไทยให้แก่นักศึกษาต่างประเทศและเคยมีประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยเป็นวิชาเอกได้สังเกตเห็นลักษณะการใช้ภาษาบางประการของผู้เรียนชาวเกาหลีซึ่งแตกต่างจากผู้พูดชาวไทย ดังนั้นเพื่อเป็นการเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย

ของผู้เรียนชาวเกาหลีและเพื่อให้สามารถนำผลการศึกษาไปใช้ประโยชน์ด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาทฤษฎีการปรับแต่งการขอร้องในครั้งนี้

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยนี้มีสองประการ ได้แก่ 1) เพื่อศึกษาทฤษฎีการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยทั้งการปรับแต่งภายนอกและภายในส่วนหลักของการขอร้อง และ 2) เพื่อเปรียบเทียบทฤษฎีการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีกับผู้พูดชาวไทย

3. วิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวิธีการเก็บข้อมูลในการวิจัยและมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

3.1 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้เก็บจากกลุ่มข้อมูลที่เป็นผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยโดยมีเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลวิจัย คือแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนา (Discourse Completion Test - DCT) โดยดำเนินการเก็บข้อมูลในช่วงเดือนมีนาคม ถึง มิถุนายน พ.ศ. 2563

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชาวเกาหลีที่เลือกเรียนวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ขึ้นไปในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศสาธารณรัฐเกาหลีซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่เปิดสอนภาษาไทยเป็นวิชาเอกอย่างเต็มรูปแบบโดยใช้วิธีแจกแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนาให้นักศึกษาที่ยินยอมให้ข้อมูลวิจัย ส่วนข้อมูลของผู้พูดชาวไทยผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาเอกภาษาไทยซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยด้วยวิธีการแจกแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนาให้นักศึกษาที่ยินยอมให้ข้อมูลวิจัยเช่นกัน จากกระบวนการเก็บข้อมูลดังกล่าวปรากฏว่ามีนักศึกษาชาวเกาหลีตอบแบบสอบถามทั้งหมด 25 ชุดและนักศึกษาชาวไทยตอบแบบสอบถามทั้งหมด 25 ชุด รวมทั้งหมด 50 ชุด โดยในแบบสอบถาม 1 ชุดจะมีสถานการณ์การขอร้อง 12 สถานการณ์รวมเป็นวัจนกรรมการขอร้องทั้งหมด 600 ถ้อยคำ ซึ่งในแต่ละถ้อยคำก็สามารถจำแนกองค์ประกอบย่อยออกไปได้อีกขึ้นอยู่กับคำตอบของผู้ให้ข้อมูลแต่ละคน

3.2 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีระเบียบวิธีในการดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

3.2.1 ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

3.2.1.1 ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดหรือทฤษฎีที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ ได้แก่ วัจนกรรมการขอร้อง (Speech act of requests) ของ Austin (1975) และ Searle (1976, 1969) การปรับแต่งการขอร้อง (Request modifications) ของ Kanchina (2019) และหน้าและความสุภาพ (Face and politeness) ของ Brown and Levinson (1987, 1978)

3.2.1.2 ศึกษาเกี่ยวกับงานวิจัยในอดีตที่เกี่ยวข้องซึ่งประกอบไปด้วยงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้วัจนกรรมการขอร้องในภาษาไทยและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการใช้วัจนกรรมของผู้พูดชาวไทยเปรียบเทียบกับผู้พูดภาษาอื่น

3.2.2 เก็บข้อมูลถ้อยคำแสดงวัจนกรรมการขอร้อง

3.2.2.1 เก็บรวบรวมข้อมูลถ้อยคำแสดงวัจนกรรมการขอร้องแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนาจากผู้ให้ข้อมูลสองกลุ่ม ได้แก่ นักศึกษาชาวเกาหลีและนักศึกษาชาวไทยที่เรียนวิชาเอกภาษาไทย จำนวนกลุ่มละ 25 คน รวมผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 50 คนเพื่อให้ได้จำนวนข้อมูลถ้อยคำแสดงวัจนกรรมการขอร้องที่ทัดเทียมกันและสามารถนำมาใช้ศึกษาเปรียบเทียบในครั้งนี้ได้

3.2.2.2 เก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนาที่กำหนดสถานการณ์การขอร้องไว้ 12 สถานการณ์ซึ่งแต่ละสถานการณ์จะแปรไปตามปัจจัยด้านระยะห่างทางสังคม (Social distance) อำนาจหรือสถานภาพทางสังคม (Power) และระดับของการรบกวน (Rank of imposition) ตามที่ Brown and Levinson (1987) ได้เสนอไว้ ผู้วิจัยนำเอาแบบสอบถามชนิดเติมเต็มบทสนทนาที่ Kanchina (2019) ได้เสนอไว้มาประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้เนื่องจากเป็นงานวิจัยที่เน้นศึกษาเปรียบเทียบการใช้วัจนกรรมการขอร้องในภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างประเทศเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทยเช่นเดียวกัน

3.2.3 วิเคราะห์ข้อมูล

เมื่อผู้วิจัยเก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ได้ครบถ้วนแล้ว ขั้นตอนต่อไปผู้วิจัยก็ได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

3.2.3.1 เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลได้เขียนคำตอบลงในแบบสอบถาม ผู้วิจัยจึงนำเอาข้อมูลดังกล่าวมาพิมพ์ลงในโปรแกรม Microsoft Excel เพื่อให้สะดวกในการจัดการและวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

3.2.3.2 วิเคราะห์โครงสร้างของวัจนกรรมการขอร้องด้วยการแบ่งถ้อยคำตามเกณฑ์หน้าที่ของถ้อยคำในการกล่าววัจนกรรมการขอร้อง ได้แก่ ถ้อยคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนเสริมของการขอร้อง (Supportive move) และถ้อยคำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนหลักของการขอร้อง (Head act)

3.2.3.3 จัดจำแนกชนิดของส่วนหลักของการขอร้องและวิเคราะห์ส่วนประกอบและหน้าที่ของส่วนประกอบต่าง ๆ ที่ปรากฏในส่วนเสริมของการขอร้องเพื่อนำไปสู่การศึกษาทวิวิธีการปรับแต่งการขอร้องต่อไป

3.2.3.4 นำผลการศึกษาที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยมาเปรียบเทียบกันและนำเสนอผลการศึกษา

3.2.4 สรุปและอภิปรายผลการวิจัยพร้อมทั้งระบุปัญหาและข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

4. กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

แนวคิดหรือทฤษฎีที่ผู้วิจัยนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิจัย ได้แก่ ทฤษฎีที่เกี่ยวกับวัจนกรรม (Speech act) และวัจนกรรมการขอร้อง (Speech act of requests) ที่ Austin (1975) และ Searle (1976, 1969) ได้เสนอไว้ แนวคิดเรื่องการจัดจำแนกทวิวิธีการปรับแต่งการขอร้องในภาษาไทยที่ Kanchina (2019) ได้เสนอไว้

รวมไปถึงแนวคิดเรื่องหน้า (Face) และความสุภาพ (Politeness) ของ Brown and Levinson (1987) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 วจนกรรม (Speech act) และวจนกรรมการขอร้อง (Speech act of requests)

Austin (1975) ได้เสนอแนวคิดเรื่องวจนกรรมไว้ในหนังสือ *How to Do Things with Words* โดยกล่าวว่าเราสามารถทำอะไรหรือก่อให้เกิดการกระทำต่าง ๆ ได้ด้วยการกล่าวถ้อยคำ เช่น

กล่าวว่า “ข้าพเจ้ายอมรับผู้หญิงคนนี้ในฐานะภรรยาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย” เป็นการกล่าวถ้อยคำเนื่องในพิธีมงคลสมรส

กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอตั้งชื่อเรื่อนี้ว่าควีนอลิซาเบธ” เป็นการกล่าวถ้อยคำในขณะที่ขีว้างขวดลงไปบนหัวเรือ

กล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอยกให้นาฬิกาของข้าพเจ้าให้พี่ชาย” เป็นการกล่าวถ้อยคำในพินัยกรรม

กล่าวว่า “ฉันขอพนัน 6 เพนนีว่าพรุ่งนี้ฝนจะตก” เป็นการกล่าวถ้อยคำเพื่อให้เกิดการพนัน

ทั้งนี้การกล่าววจนกรรมจะประกอบไปด้วยองค์ประกอบ 3 ชั้น กล่าวคือ

ชั้นที่ 1) การกล่าวถ้อยคำ (Locutionary act) เกิดขึ้นเมื่อเรากล่าวถ้อยคำออกไป เช่น ผู้ชายคนหนึ่งพูดว่า “ยิงเธอ!” ก็คือเขาหมายความว่าให้ “ยิง” ไปที่ “เธอ”

ชั้นที่ 2) การสื่อเจตนา (Illocutionary act) เกิดขึ้นเมื่อเราแสดงเจตนาลงไปถ้อยคำนั้น เช่น เขากระตุ้น (หรือแนะนำ หรือสั่ง) ให้ผมยิงเธอ

ชั้นที่ 3) ผลของถ้อยคำ (Perlocutionary act) เกิดขึ้นเมื่อเรากล่าวถ้อยคำแล้วถ้อยคำเหล่านั้นส่งผลต่อความรู้สึก ความคิด หรือการกระทำของผู้รับสารหรือผู้พูดหรือบุคคลอื่น เช่น เขาโน้มน้าวให้ผมยิงเธอ หรือเขาทำให้ผม (หรือบังคับให้ผมต้อง) ยิงเธอ

ในภายหลัง Searle (1976, 1969) ได้นำแนวคิดเรื่องวจนกรรมนี้มาพัฒนาขึ้นเป็นทฤษฎีวจนกรรมโดยได้เสนอการจัดจำแนกชนิดของวจนกรรมขึ้นโดยมุ่งเน้นที่ชั้นที่ 2 คือการสื่อเจตนาเป็นหลัก ชนิดของวจนกรรมที่ได้นำเสนอไว้มีดังต่อไปนี้

วจนกรรมบอกกล่าว (Representatives) เป็นวจนกรรมที่ยึดโยงตัวผู้พูดด้วยค่าความจริงของประพจน์ที่แสดงออกมาโดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับวจนกรรมนี้สามารถประเมินค่าประพจน์ได้ด้วยค่าความเป็นจริงหรือเป็นเท็จ

วจนกรรมกำหนดให้ทำ (Directives) เป็นวจนกรรมที่มีการสื่อเจตนาในแง่มุ่งให้ผู้พูดพยายามที่จะให้ผู้ฟังทำอะไรบางประการ เช่น เชิญชวนหรือเสนอแนะให้ใครทำอะไร ยินกรานให้ใครทำอะไร ขอ ขอร้อง สั่ง ฝ่าฝืน ทำ และทำทหาย รวมไปถึงการตั้งคำถามด้วย

วจนกรรมผูกมัด (Commissives) เป็นวจนกรรมที่มีการสื่อเจตนาในแง่มุ่งให้ผู้พูดผูกมัดตนเองเข้ากับผลของการกระทำในอนาคต เช่น การสัญญา การสาบาน และการปฏิญาณตน เป็นต้น

วจนกรรมแสดงความรู้สึก (Expressives) เป็นวจนกรรมที่มีการสื่อเจตนาในแง่มุ่งให้ผู้พูดแสดงให้เห็นถึงสภาวะทางจิตใจโดยแสดงออกอย่างจริงจังในเนื้อความของประพจน์นั้น ๆ เช่น การขอบคุณ การขอโทษ การแสดงความยินดี การแสดงความเสียใจ การแสดงการต้อนรับ เป็นต้น

วจนกรรมประกาศ (Declarations) เป็นวจนกรรมที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดได้ทำให้เนื้อความของประพจน์และความเป็นจริงของโลกมาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันจนบรรลุวัตถุประสงค์ในการกล่าวถ้อยคำ เช่น ถ้าใครคนหนึ่งกล่าวแต่งตั้งใครอีกคนหนึ่งเป็นหัวหน้าได้ประสบความสำเร็จ คนที่ถูกแต่งตั้งก็จะได้เป็นหัวหน้าจริง ๆ

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับวัจนกรรมการขอร้อง Searle (1976) ได้กล่าวถึงวัจนกรรมการขอร้องไว้ว่าเป็นวัจนกรรมประเภทกำหนดให้ทำโดยผู้พูดมีการสื่อเจตนาด้วยการพยายามให้ผู้ฟังทำอะไรบางอย่างให้ผู้พูด

นอกจากนี้ Trosborg (1995) ได้นิยามการขอร้องไว้ว่าเป็นการใช้ถ้อยคำเพื่อสื่อเจตนาว่าผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังทำอะไรบางอย่างให้แก่ผู้พูดซึ่งผลประโยชน์ที่เกิดจากการกระทำนั้นเกิดขึ้นแก่ผู้พูด อย่างไรก็ตามหากมองด้วยมุมมองของ Brown and Levinson (1978) การขอร้องจะถือว่าเป็นวัจนกรรมที่คุกคามหน้าผู้ฟังเนื่องจากการบีบบังคับให้ผู้ฟังทำตามที่ผู้พูดต้องการ ดังนั้น Blum-Kulka and Olshtain (1984) จึงได้เสนอว่าผู้พูดสามารถปรับแต่งถ้อยคำแสดงการขอร้องของตนตามปัจจัยหรือตัวแปรทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์การขอร้อง เพื่อให้การขอร้องของตนประสบความสำเร็จและเพื่อให้การสื่อสารมีความสุภาพ

จากแนวคิดเรื่องวัจนกรรมและวัจนกรรมการขอร้องข้างต้น ผู้วิจัยจึงนิยามความหมายของวัจนกรรมการขอร้องไว้ว่า เป็นวัจนกรรมประเภทกำหนดให้ทำโดยผู้พูดจะสื่อเจตนาให้ผู้ฟังทำอะไรบางอย่างให้แก่ผู้พูดโดยวัจนกรรมการขอร้องถือว่าเป็นวัจนกรรมที่คุกคามหน้าของผู้ฟังดังนั้นผู้พูดจึงจำเป็นต้องใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อช่วยลดการคุกคามหน้าและเพื่อให้วัจนกรรมการขอร้องของตนประสบความสำเร็จและเกิดความสุขภาพในการสื่อสาร กลวิธีทางภาษาที่จะช่วยลดการคุกคามหน้าในที่นี้ก็คือกลวิธีการปรับแต่งการขอร้อง (Request modification strategy) นั่นเอง

4.2 กลวิธีการปรับแต่งการขอร้อง (Request modification strategy)

งานวิจัยนี้เน้นการวิเคราะห์การปรับแต่งการขอร้องทั้งการปรับแต่งภายนอกและการปรับแต่งภายในการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยและผู้พูดชาวไทย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะขอกล่าวถึงกรอบการวิเคราะห์การปรับแต่งการขอร้องที่จะนำมาใช้ในงานวิจัยนี้ดังรายละเอียดต่อไปนี้

Blum-Kulka and Olshtain (1984) กล่าวว่าในการขอร้องนั้น ผู้พูดอาจจะคุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟังได้ ดังนั้นผู้พูดจึงใช้การปรับแต่งภายนอก (external modifications) หรือการปรับแต่งภายใน (internal modifications) ประกอบวัจนกรรมการขอร้องเพื่อหลีกเลี่ยงความเสียหายที่เกิดจากกล่าววัจนกรรมการขอร้องได้

Faerch and Kasper (1989) ชี้ให้เห็นว่าการปรับแต่งภายนอกเป็นการปรับแต่งถ้อยคำที่อยู่ นอกเหนือจากส่วนหลักของวัจนกรรมการขอร้อง จึงมีส่วนที่จะช่วยลดความเสียหายที่เกิดจากกล่าววัจนกรรมการขอร้องได้โดยอ้อม ด้านการปรับแต่งภายใน Blum-Kulka, House & Kasper (1989) อธิบายว่าเป็นองค์ประกอบที่เกิดขึ้นในส่วนหลัก (Head act) ของการขอร้องแต่ไม่ได้ทำหน้าที่ในการขอร้องโดยตรง

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการวิเคราะห์การปรับแต่งการขอร้องในภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยและผู้พูดชาวไทย ผู้วิจัยจึงใช้การจัดจำแนกกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องของ Kanchina (2019) เป็นกรอบการวิเคราะห์ ทั้งนี้ Kanchina ได้เสนอกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องในภาษาไทยไว้ 24 ประเภทดังที่แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ประเภท หน้าที่ และตำแหน่งการปรากฏของกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องในภาษาไทย

ประเภทของการปรับแต่ง	หน้าที่	ตำแหน่งการปรากฏ	
		การปรับแต่งภายนอก	การปรับแต่งภายใน
(1) การเรียก (alerter)	ระบุไม่ได้	✓	✓
(2) การขอโทษ (apology)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✗
(3) การวิงวอน (appealer)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✓
(4) การเกริ่น (cajoler)	ลดระดับความรุนแรง	✗	✓
(5) การตรวจสอบความเป็นไปได้ (checking on availability)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✗
(6) การตำหนิ (complaint)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✗
(7) การถามความคิดเห็น (consultative device)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✓
(8) การลดภาระ (cost-minimizer)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✓
(9) การใช้คำเลียนเสียง (onomatopoeia)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✗
(10) การตระหนักถึงการคุกคาม (disarmer)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✗
(11) การใช้คำลดระดับ (downtoner)	ลดระดับความรุนแรง	✗	✓
(12) การแสดงความรักใคร่ (endearment term)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✗
(13) การผูกมัด (getting a pre- commitment)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✗
(14) การขอบคุณ (gratitude)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✗
(15) การให้เหตุผล (grounder)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✗

ประเภทของการปรับแต่ง	หน้าที่	ตำแหน่งการปรากฏ	
		การปรับแต่งภายนอก	การปรับแต่งภายใน
(16) การใช้ประโยคเงื่อนไข (conditional structure)	ลดระดับความรุนแรง	✗	✓
(17) การใช้คำเพิ่มระดับ (intensifier)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✗	✓
(18) การใช้สหบท (intertextuality)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✓
(19) การร้องขอ (plea)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✓
(20) การสัญญา (promise)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✓
(21) การปฏิสังขรณ์ (small talk)	เพิ่มระดับความรุนแรง	✓	✓
(22) การใช้ข้อวิจณภาษา (paralinguistic cues)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✗
(23) การชื่นชม (sweetener)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✓
(24) การใช้คำลดปริมาณ (understater)	ลดระดับความรุนแรง	✓	✓

แหล่งที่มา Kanchina (2019, p. 303)

Kanchina (2019) ได้ให้คำอธิบายกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องแต่ละประเภทไว้ดังนี้

(1)การเรียก)alerter(คือถ้อยคำที่ใช้กล่าวเพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟัง เช่น การกล่าวทักทาย การใช้คำอุทาน เช่น เออ เอ้อ เอื้อ เฮ้ย เฮ้ย เฮ้ย ทั้งนี้รวมไปถึงการเรียกชื่อผู้ฟัง การใช้คำเรียกญาติหรือคำเรียกอาชีพเพื่อทำหน้าที่เป็นคำสรรพนามด้วย เช่น ป้าคะ น้องสาวครับ

(2)การขอโทษ)apology(คือถ้อยคำที่ผู้พูดกล่าวขอโทษผู้ฟังเนื่องจากเห็นว่าการขอร้องนั้นรบกวนผู้ฟัง เช่น ขอโทษ โทษ

(3)การวิงวอน)appealer(คือถ้อยคำที่ผู้พูดมักจะกล่าวต่อท้ายส่วนหลักของการขอร้องเพื่อให้ผู้ฟังพิจารณาการขอร้องนั้นอีกครั้ง เช่น สะดวกไหม

(4)การเกริ่น)cajoler(คือถ้อยคำที่ใช้เพื่อนำผู้ฟังเข้าสู่การกล่าววิจณกรรมการขอร้อง เช่น คือ(ว่า)พอดี(ว่า)

(5)การตรวจสอบความเป็นไปได้)checking on availability(คือถ้อยคำที่ใช้ตรวจสอบความเป็นไปได้ก่อนที่จะกล่าววิจณกรรมการขอร้อง เช่น วันนี้ไม่ได้ใช้รถใช้ไหม (กล่าวก่อนที่จะขอยืมรถ)

(6)การตำหนิ)complaint(คือถ้อยคำที่แสดงการตำหนิหรือบ่น เช่น วันนี้อากาศแย่มากเลยนะ ฝนตกตลอดเวลา ดูเหมือนจะไม่หยุด (กล่าวก่อนที่จะขออาศัยรถกลับบ้าน)

(7)การถามความคิดเห็น)consultative device(คือถ้อยคำที่แสดงการถามความคิดเห็นจากผู้ฟังก่อนที่จะกล่าววิจณกรรมการขอร้อง เช่น จะเป็นไรไหมคะ (กล่าวก่อนที่จะขยืมเงิน)

(8)การลดภาระ)*cost-minimizer*(คือถ้อยคำที่กล่าวเพื่อเป็นการลดภาระอันเกิดจากการขอร้องที่มีต่อผู้ฟัง เช่น ถ้าวาง ๆ (กล่าวก่อนที่จะขอให้เพื่อนตีวงหนังสือให้)

(9) การใช้คำเลียนเสียง) *onomatopoeia*(คือการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ เช่น การใช้คำเลียนเสียงร้องไห้ แง ๆ เพื่อต่อท้ายการกล่าววัจจนกรรมการขอร้อง

(10)การตระหนักถึงการคุกคาม) *disarmer*(คือการกล่าวถ้อยคำที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดตระหนักถึงการคุกคามหน้าของผู้ฟังที่เกิดจากการกล่าววัจจนกรรมการขอร้อง เช่น ก็ไม่ได้อยากจะประเดิมขึ้นรณรงค์(ชื่อน้อง) วันแรกหรอกนะ (ก่อนที่จะขอยืมรถ)

(11)การใช้คำลดระดับ) *downtoner*(คือการใช้คำเพื่อลดระดับความรุนแรงของวัจจนกรรม เช่น พอจะก็พอ ก็ได้ บ้าง อาจ อาจจะ

(12)การแสดงความรักใคร่) *(endearment term)* คือการใช้คำแสดงความรักใคร่เพื่อให้รู้สึกว่าเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน เช่น รักนะเพื่อน รักอาจารย์ที่สุด

(13)การผูกมัด) *getting a pre-commitment* (คือการใช้ถ้อยคำเพื่อผูกมัดผู้ฟัง เช่น คุณไม่ยอมเห็นฉันสอบตกใช่ไหมคะ (กล่าวก่อนที่จะขอให้เพื่อนตีวงหนังสือให้)

(14)การขอบคุณ) *gratitude* (คือการใช้ถ้อยคำแสดงการขอบคุณ เช่น ขอบคุณ ชอบใจ

(15)การให้เหตุผล) *grounder*(คือการใช้ถ้อยคำแสดงเหตุผลประกอบการกล่าววัจจนกรรมการขอร้อง

(16)การใช้ประโยคเงื่อนไข) *conditional structure*(คือการใช้โครงสร้างประโยคแบบเงื่อนไขเพื่อลดระดับความรุนแรงของวัจจนกรรม เช่น ถ้าหนูจะขอยืมอาจารย์ตอนนี้จะได้ไหมคะ (สถานการณ์การยืมเงินจากอาจารย์)

(17)การใช้คำเพิ่มระดับ) *intensifier*(คือการใช้คำเพื่อเพิ่มระดับความรุนแรงของวัจจนกรรม เช่น จริง ๆ อย่างสุดซึ้ง

(18)การใช้สหบท) *intertextuality*(คือการกล่าวเชื่อมโยงวัจจนกรรมการขอร้องกับสิ่งอื่น เช่น “ฝ่ายกิจการนักศึกษาเลยแนะนำมาให้หนูมายืมอาจารย์ที่ปรึกษาอะค่ะ” ในที่นี้คือการอ้างไปถึงฝ่ายกิจการนักศึกษาประกอบการกล่าววัจจนกรรมการขอร้อง

(19)การร้องขอ) *plea* (คือการใช้คำร้องขอเพื่อให้ได้รับความร่วมมือจากผู้ฟัง เช่น ได้โปรด ที่น่าสนใจก็คือในภาษาไทยมีการใช้คำว่า นะ ซึ่งเป็นคำลงท้ายในบริบทที่เป็นการร้องขอ เช่น “แกตีวสอบวิชาภาษาไทยให้เราหน่อยดิ เราไม่ค่อยเข้าใจวิชานี้เลย นะ ๆ”

(20)การสัญญา) *promise*(คือการกล่าวถ้อยคำแสดงการสัญญา เช่น “หากหนูมีเงินแล้วจะรีบนำมาคืนอาจารย์ทันทีเลยคะ หนูสัญญา” (กล่าวหลังจากการขอยืมเงิน)

(21)การปฏิสันถาร) *small talk*(คือการกล่าวทักทายปราศรัยหรือการพูดคุยเล็กน้อยก่อนที่จะเข้าสู่การกล่าววัจจนกรรม

(22)การใช้วัจจนภาษา) *paralinguistic cues*(คือการใช้วัจจนภาษาหรือภาษาท่าทางนอกเหนือจากการกล่าววัจจนกรรมการขอร้อง เช่น การยิ้มให้ผู้ฟัง

(23)การชื่นชม) *sweetener*(คือการกล่าวชื่นชมผู้ฟังเพื่อหวังผลให้ผู้ฟังปฏิบัติตามการขอร้อง เช่น กล่าวชื่นชมความสามารถของผู้ฟังว่า “เก่ง” ก่อนที่จะขอให้ตีวงหนังสือให้

(24)การใช้คำลดปริมาณ)understater(คือการใช้คำเพื่อลดปริมาณของการรบกวนที่เกิดจากวัจนกรรมการขอร้อง เช่น แป็บเดียวเอง

การจัดจำแนกกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องข้างต้นเหมาะสมที่จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์การปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยเนื่องจากเป็นงานวิจัยที่มุ่งศึกษาวัจนกรรมการขอร้องในภาษาไทย อีกทั้งยังเป็นการศึกษากลุ่มผู้เรียนภาษาไทยที่เป็นชาวตะวันออกเช่นเดียวกัน

4.3 แนวคิดเรื่องหน้าและความสุภาพ)Face and politeness)

Brown and Levinson (1987) ได้นำแนวคิดเรื่อง “หน้า” ของ Goffman (1967) มาอธิบายแนวคิดเรื่องความสุภาพโดยเชื่อมโยงถึงความต้องการหน้าทั้งสองด้านของมนุษย์ ซึ่งได้แก่ ความต้องการหน้าด้านบวก (positive face want) และความต้องการหน้าด้านลบ (negative face want) โดยอธิบายว่าความต้องการหน้าด้านบวกคือความต้องการพื้นฐานที่อยากจะให้ผู้อื่นชื่นชมคุณสมบัติที่ตนเองมี ส่วนความต้องการหน้าด้านลบคือความต้องการพื้นฐานที่จะไม่ถูกผู้ใดรบกวนหรือลิดรอนสิทธิส่วนบุคคล ทั้งนี้แนวคิดเรื่องหน้าจะเชื่อมโยงกับแนวคิดเรื่องการคุกคามหน้าซึ่งเกิดจากการกล่าววัจนกรรมต่าง ๆ ที่คุกคามหน้าหน้าผู้ฟัง (face threatening act) เนื่องจากหน้าเป็นสิ่งที่ไม่มั่นคง เสียไป หรือเพิ่มพูนได้ เมื่ออยู่ในสถานการณ์การสื่อสารที่เป็นการคุกคามหน้า ผู้พูดจะเลือกใช้กลวิธีความสุภาพซึ่งก็คือวิธีการต่าง ๆ ที่ผู้ใช้ภาษาเลือกใช้ในการสื่อสารเพื่อให้การสื่อสารของตนสัมฤทธิ์ผล ดังนั้นผู้พูดจึงจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงหรือลดการกระทำที่ผู้อื่นต้องเสียหน้าด้วยกลวิธีความสุภาพทางภาษา

กลวิธีความสุภาพ (Politeness strategy) แบ่งเป็นกลวิธีตรงประเด็น (On record) ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีตรงประเด็นแบบ มีการตกแต่งคำพูด (redressive on record) แยกย่อยได้เป็นกลวิธีความสุภาพด้านบวก (Positive politeness strategies) คือพฤติกรรมที่แสดงความเป็นมิตรและแสดงความตกลงขบขัน และกลวิธีความสุภาพด้านลบ (Negative politeness strategies) คือพฤติกรรมที่แสดงความเคารพนับถือ ไม่บีบบังคับผู้ฟัง ส่วนกลวิธีตรงประเด็นประเภทที่สองคือกลวิธีตรงประเด็นแบบไม่มีการตกแต่งคำพูด (bald on record) ยกตัวอย่างเช่น การใช้ประโยคคำสั่ง เช่น “กระโดด!” “Have tea!” เป็นต้น

จากแนวคิดเรื่องหน้าและความสุภาพข้างต้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าวัจนกรรมการขอร้องเป็นวัจนกรรมที่คุกคามหน้าผู้ฟังโดยเฉพาะหน้าด้านลบ กล่าวคือเป็นการรบกวนหรือลิดรอนสิทธิส่วนบุคคล ดังนั้นผู้พูดอาจเลือกใช้กลวิธีทางภาษาเพื่อลดการคุกคาม เช่น กลวิธีความสุภาพด้านบวกซึ่งเน้นการแสดงความเป็นมิตรความเป็นพวกเดียวกัน เน้นที่ความต้องการสิ่งเดียวกัน รวมไปถึงการแสดงความตกลงขบขัน (friendly and joking behavior) เช่น การแสดงความสนใจหรือใส่ใจในตัวผู้ฟัง การแสดงอารมณ์ความรู้สึกเกินจริง การเน้นว่าผู้พูดมีความสนใจหรือห่วงใยผู้ฟัง การใช้รูปภาษาแสดงอัตลักษณ์ภายในกลุ่ม และการแสดงการเห็นด้วยโดยกล่าวซ้ำหรือพูดในประเด็นที่จะไม่ทำให้เกิดการขัดแย้งหรือทะเลาะวิวาทกัน เป็นต้น ส่วนกลวิธีความสุภาพด้านลบจะเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความนับถือผู้ฟัง (respective behavior) เพื่อลดการคุกคามหน้าและไม่บีบบังคับผู้ฟัง เช่น การใช้รูปภาษาแบบอ้อมแต่เป็นที่เข้าใจกัน การใช้รูปภาษาแสดงการหลบเลี่ยง (hedge) การกล่าวในเชิงมองโลกในแง่ร้าย การลดระดับการคุกคามลงโดยใช้คำที่แสดงว่าการคุกคามหน้านั้นเป็นเพียงการรบกวนเพียงเล็กน้อยและการใช้รูปภาษาแสดงความนับถือโดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่ผู้พูดกล่าวถ่อมตัวและกล่าวยกย่องผู้ฟัง รวมไปถึงการใช้คำแสดงความสุภาพในภาษา เช่น ในภาษาไทยใช้คำว่า ค่ะ คะ ครับ หรือการใช้คำเรียกขานและคำสรรพนาม เช่น ผม ดิฉัน และ หนู เป็นต้น

นอกจากนี้ผู้พูดอาจใช้กลวิธีแบบไม่ตรงประเด็น (Off record) ซึ่งเป็นกลวิธีที่อาจจะดูเหมือนไม่เกี่ยวข้องกับวัจนกรรมนั้นโดยตรง กล่าวคือผู้พูดไม่ได้กล่าวถ้อยคำที่แสดงเจตนาของตนออกมาโดยตรงแต่ผู้ฟังต้องตีความเองว่าผู้พูดต้องการสื่อสารอะไร เช่น กลวิธีการแนะนำความ กลวิธีการโยงความสัมพันธ์ กลวิธีการสื่อมูลบท กลวิธี การพูดน้อยกว่าความเป็นจริง กลวิธีการพูดเกินความเป็นจริง และกลวิธีการใช้สำจนิรันดร์ เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป แนวคิดเรื่องหน้าและความสุภาพสามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการอธิบายกลวิธีทางภาษาที่แสดงผ่านกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องซึ่งจะช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังหรือในบางกรณีอาจใช้เพื่อเพิ่มหน้าให้แก่ผู้ฟังได้ เช่น การยกย่องชื่นชมผู้ฟัง เป็นต้น นอกจากนี้กลวิธีทางภาษาดังกล่าวจะช่วยให้วัจนกรรมการขอร้องมีความสุภาพและประสบความสำเร็จตามที่ผู้พูดต้องการได้

5. ผลการวิจัย

จากการศึกษาวัจนกรรมการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยจำนวนทั้งหมด 600 ถ้อยคำ ผู้วิจัยพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 17 กลวิธี ส่วนผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 13 กลวิธี ด้านกลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องนั้นพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายใน 2 กลวิธี ส่วนผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 4 กลวิธี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้อง (External modifications of request's head act)

ในสถานการณ์การขอร้องที่มีปัจจัยทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง ผู้พูดจะใช้กลวิธีการปรับแต่งการขอร้องประกอบส่วนหลักของการขอร้องเพื่อให้วัจนกรรมการขอร้องมีความสุภาพซึ่งจะช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและอาจหมายรวมถึงหน้าของผู้พูดเองด้วย นอกจากนี้กลวิธีการปรับแต่งการขอร้องยังช่วยให้การขอร้องนั้นบรรลุเป้าหมายที่ผู้พูดต้องการได้อีกด้วย ผลการศึกษากลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยมีดังต่อไปนี้

5.1.1 ความถี่และร้อยละของการปรากฏของกลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทย

จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 17 กลวิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การเรียก การขอโทษ การปฏิสันถาร การสัญญา การขอบคุณ การตรวจสอบความเป็นไปได้ การชื่นชม การใช้วัจนภาษา การร้องขอ การวิงวอน การอวยพร การถามความคิดเห็น การลดภาระ การใช้มูลบท การใช้คำถามเชิงวาทคิลป์ และการข่มขู่ จำนวนความถี่ (ร้อยละ) ของการปรากฏของแต่ละกลวิธีแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลี

ลำดับ	กลวิธีการปรับแต่งภายนอก	จำนวน	ร้อยละ
1	การให้เหตุผล (Grounder)	206	31
2	การเรียก (Alerter)	163	24
3	การขอโทษ (Apolog)	116	17
4	การปฏิสันถาร (Small talk)	68	10

ลำดับ	กลวิธีการปรับแต่งภายนอก	จำนวน	ร้อยละ
5	การสัญญา (Promise)	60	9
6	การขอบคุณ (Gratitude)	25	3
7	การตรวจสอบความเป็นไปได้ (Checking on availability)	18	2.5
8	การชื่นชม (Sweetener)	12	1.7
9	การใช้อัจฉริยะ (Paralinguistic cue)	3	0.5
10	การร้องขอ (Plea)	2	0.25
11	การวิงวอน (Appealer)	1	0.15
12	การอวยพร (Blessing)	1	0.15
13	การถามความคิดเห็น (Consultative device)	1	0.15
14	การลดภาระ (Cost-minimizer)	1	0.15
15	การใช้มูลบท (Presupposition)	1	0.15
16	การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ (Rhetorical question)	1	0.15
17	การข่มขู่ (Threatening)	1	0.15
รวม		680	100

ข้อมูลในตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอเรื่องทั้งหมด 17 กลวิธี กลวิธีที่ผู้เรียนชาวเกาหลีใช้มากที่สุด 5 ลำดับ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ การให้เหตุผล ปรากฏ 206 ครั้งหรือร้อยละ 31 การเรียก ปรากฏ 163 ครั้ง หรือร้อยละ 24 การขอโทษ ปรากฏ 116 ครั้ง หรือร้อยละ 17 การปฏิสัมพันธ์ ปรากฏ 68 ครั้งหรือร้อยละ 10 และการสัญญา ปรากฏ 60 ครั้ง หรือร้อยละ 9 นอกจากนี้ข้อมูลยังแสดงให้เห็นว่าในบรรดากลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอเรื่องทั้งหมด 17 กลวิธี มีกลวิธีการปรับแต่งการขอเรื่องที่พบในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีแต่ไม่พบในข้อมูลของผู้พูดชาวไทย 4 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการอวยพร กลวิธีการใช้มูลบท กลวิธีการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ และกลวิธีการข่มขู่

ด้านผู้พูดชาวไทยนั้นพบว่าใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอเรื่องทั้งหมด 13 กลวิธี ได้แก่ การเรียก การให้เหตุผล การขอโทษ การสัญญา การตรวจสอบความเป็นไปได้ การขอบคุณ การปฏิสัมพันธ์ การลดภาระ การชื่นชม การใช้อัจฉริยะ การถามความคิดเห็น การร้องขอ และการวิงวอน

จำนวนความถี่ (ร้อยละ) ของการปรากฏของแต่ละกลวิธีแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอเรื่องของผู้พูดชาวไทย

ลำดับ	กลวิธีการปรับแต่งภายนอก	จำนวน	ร้อยละ
1	การเรียก (Alerter)	178	32
2	การให้เหตุผล (Grounder)	170	31
3	การขอโทษ (Apology)	48	9
4	การสัญญา (Promise)	46	8
5	การตรวจสอบความเป็นไปได้ (Checking on availability)	39	7
6	การขอบคุณ (Gratitude)	28	5
7	การปฏิสัมพันธ์ (Small talk)	22	4
8	การลดภาระ (Cost-minimizer)	8	1.5
9	การชื่นชม (Sweetener)	4	1
10	การใช้อัจฉริยะ (Paralinguistic cues)	3	0.5

ลำดับ	กลวิธีการปรับแต่งภายนอก	จำนวน	ร้อยละ
11	การถามความคิดเห็น (Consultative device)	2	0.3
12	การร้องขอ (Plea)	2	0.3
13	การวิงวอน (Appealer)	1	0.2
	รวม	551	100

ข้อมูลในตารางแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 13 กลวิธีโดยกลวิธีที่ผู้พูดชาวไทยใช้มากที่สุด 5 ลำดับ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ได้แก่ กลวิธีการเรียก ปรากฏ 178 ครั้ง หรือร้อยละ 32 กลวิธีการให้เหตุผล ปรากฏ 170 ครั้ง หรือร้อยละ 31 กลวิธีการขอโทษ ปรากฏ 48 ครั้ง หรือร้อยละ 9 กลวิธีการสัญญา ปรากฏ 46 ครั้ง หรือร้อยละ 8 และกลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้ ปรากฏ 39 ครั้ง หรือร้อยละ 7 ผู้วิจัยจะกล่าวถึงรายละเอียดของแต่ละกลวิธีพร้อมกันแสดงตัวอย่างประกอบในหัวข้อต่อไปนี้

5.1.2 กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทย

กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องแต่ละกลวิธีมีลักษณะเฉพาะและส่งผลต่อวัจนกรรมการขอร้องแตกต่างกันไปดังนี้

5.1.2.1 การให้เหตุผล (Grounder)

กลวิธีการให้เหตุผลเป็นการแสดงเหตุผลของผู้พูดเพื่อประกอบส่วนหลักของการขอร้อง เพื่อให้การขอร้องนั้นมีน้ำหนัก นอกจากนี้ Brown and Levinson (1987) ยังชี้ให้เห็นว่าการให้เหตุผลเป็นกลวิธีความสุภาพด้านบวกที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดใส่ใจความรู้สึกของผู้ฟังอีกด้วย ดังนั้นกลุ่มข้อมูลทั้งสองกลุ่มจึงใช้กลวิธีนี้เพื่อประกอบวัจนกรรมการขอร้องของตนด้วยความถี่สูง

ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการให้เหตุผลเพื่อปรับแต่งการขอร้องมากที่สุดโดยปรากฏถึง 206 ครั้งหรือคิดเป็นร้อยละ 31 ของกลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด ส่วนผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการให้เหตุผลเพื่อปรับแต่งการขอร้องมากเป็นลำดับที่สองโดยปรากฏ 170 ครั้งหรือคิดเป็นร้อยละ 31 ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 1

ฉันไม่มีร่ม ไปส่งถึงหอพักได้ไหม

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการให้เหตุผลว่า ฉันไม่มีร่ม ประกอบถ้อยคำแสดงการขอร้องว่า ไปส่งถึงหอพักได้ไหม เพื่อเป็นการแสดงเหตุผลสนับสนุนการขอร้องของตน และเพื่อให้เกิดความสุภาพด้านบวกต่อผู้ฟังในสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการให้ผู้ฟังซึ่งเพื่อนนักศึกษาที่สนิทสนมกัน ยอมให้ตนติดรถกลับหอพักด้วย

ตัวอย่าง 2

เธอ ๆ เราลืมเอาร่มมาอะ ขอติดรถกลับหอด้วยได้มั๊ย

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการให้เหตุผลว่า เราลืมเอาร่มมาอะ ประกอบถ้อยคำแสดงการขอร้องว่า ขอติดรถกลับหอด้วยได้มั๊ย เพื่อเป็นการแสดงเหตุผลสนับสนุนการขอร้องของตนและเพื่อให้เกิดความสุภาพด้านบวกต่อผู้ฟังในสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการติดรถของผู้ฟังซึ่งเพื่อนนักศึกษาที่ไม่สนิทสนมกันเพื่อกลับหอพักของตนในวันที่ฝนตกหนัก อย่างไรก็ตามในตัวอย่างนี้ผู้พูดได้ใช้กลวิธีการเรียก

ประกอบด้วยการแสดงการขอร้องด้วยเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเตรียมผู้ฟังก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง ผู้พูดใช้กลวิธีนี้ในตอนต้นของถ้อยคำโดยใช้คำสรรพนามบุรุษที่สอง เธอ ในการเรียกผู้ฟัง

5.1.2.2 การเรียก (Alerter)

การเรียกเป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้แสดงความสนใจต่อผู้ฟัง เรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเตรียมผู้ฟังก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง กลวิธีการเรียกช่วยสร้างความสุภาพในการสื่อสารโดยผู้พูดสามารถกระทำได้หลายรูปแบบ เช่น การกล่าวคำทักทาย การเรียกชื่อของผู้ฟัง การใช้คำสรรพนามแทนตัวผู้ฟัง การใช้คำเรียกญาติหรือคำเรียกอาชีพเพื่อเรียกผู้ฟัง เป็นต้น ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 3

เธอ เราขอยืมรถหน่อยได้ไหม พอดีเราต้องรีบไปซ่อมคอมพิวเตอร์ตอนนี้

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการเรียกโดยผู้พูดเรียกผู้ฟังด้วยคำสรรพนามว่า เธอ ก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำแสดงการขอร้องในลำดับต่อมาว่า เราขอยืมรถหน่อยได้ไหม ทั้งนี้ก็เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเตรียมผู้ฟังก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้องในสถานการณ์ที่ผู้พูดต้องการขอยืมรถยนต์ของผู้ฟังซึ่งเพื่อนที่สนิทสนมกันเพื่อนำคอมพิวเตอร์ของตนไปซ่อม อย่างไรก็ตามในตัวอย่างนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลประกอบท้ายถ้อยคำแสดงการขอร้องเพื่อให้การขอยืมรถยนต์มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้นโดยกล่าวว่า พอดีเราต้องรีบไปซ่อมคอมพิวเตอร์ตอนนี้

ตัวอย่าง 4

แก ช่วยสอนภาษาไทยที่จะสอบพรุ่งนี้ได้ปะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการเรียกโดยผู้พูดใช้คำสรรพนามบุรุษที่สอง แก เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเตรียมผู้ฟังก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้องในส่วนที่กล่าวว่า ช่วยสอนภาษาไทยที่จะสอบพรุ่งนี้ได้ปะ เพื่อขอให้ผู้ฟังช่วยเตรียมสอบให้ตน

5.1.2.3 การขอโทษ (Apology)

การที่ผู้พูดกล่าวถ้อยคำแสดงการขอโทษออกมาแสดงให้เห็นว่าผู้พูดได้ตระหนักถึงการคุกคามหน้าของผู้ฟังแต่ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ผู้พูดต้องกระทำการขอร้องนั้น การขอโทษจึงเป็นกลวิธีหนึ่งที่จะช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำได้ นอกจากนี้ Kreutel (2007) ยังอธิบายว่าการขอโทษเป็นกลวิธีที่ผู้พูดภาษาที่สองใช้เพื่อแสดงความถ่อมตนและเป็นการแสดงความเคารพต่อผู้ฟังอีกด้วย

ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่ากลวิธีการขอโทษส่วนใหญ่มักจะปรากฏในส่วนต้นของถ้อยคำแต่ก็สามารถปรากฏในส่วนท้ายของถ้อยคำได้เช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 5

ขอโทษนะคะ รบกวนช่วยกดชั้น 6 ให้ดิฉันหน่อยค่ะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการขอโทษโดยกล่าวว่า ขอโทษนะคะ ก่อนที่จะกล่าวส่วนหลักของการขอร้องเพื่อให้ผู้ฟังซึ่งเป็นหัวหน้าที่ตนสนิทสนมด้วยซึ่งอยู่ในที่ทำงานเดียวกันช่วยกดลิฟต์ให้ตนโดยกล่าวว่า รบกวนช่วยกดชั้น 6 ให้ดิฉันหน่อยค่ะ

ตัวอย่าง 6

อาจารย์คะ ขอโทษนะคะ อาจารย์พอจะมีเงินให้หนูยืมไหมคะประมาณ 30,000 บาท
คะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการขอโทษโดยกล่าวว่า ขอโทษนะคะ ก่อนที่จะกล่าวส่วนหลักของการขอร้องซึ่งเป็นการขอยืมเงินจากอาจารย์ที่ตนไม่ได้สนิทสนมด้วยโดยกล่าวว่า อาจารย์พอจะมีเงินให้หนูยืมไหมคะประมาณ 30,000 บาทคะ นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกโดยผู้พูดใช้คำเรียกอาชีพของผู้ฟังว่า อาจารย์ ประกอบกับคำลงท้ายแสดงความสุภาพ คะ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังเป็นการเตรียมผู้ฟังก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง และช่วยสร้างบรรยากาศในการขอร้องอีกด้วย

5.1.2.4 การปฏิสันถาร (Small talk)

การปฏิสันถารอาจเป็นการแนะนำตัวผู้พูดหรือเป็นการกล่าวทักทายผู้ฟังเพียงเล็กน้อย ก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง ใช้เพื่อสร้างความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับผู้พูด โดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังยังไม่รู้จักหรือสนิทสนมกันโดยกลวิธีการปฏิสันถารอาจช่วยให้การขอร้องนั้นได้รับการตอบสนองตามที่ผู้พูดต้องการ ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 7

สวัสดีคะ ฉันเรียนคณะเดียวกันกับคุณ แต่วันนี้ฉันไม่สบายจึงไปเรียนไม่ได้ วานส่งการบ้านอาจารย์หน่อยได้ไหมคะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปฏิสันถารโดยกล่าวว่า ฉันเรียนคณะเดียวกันกับคุณ ในการเริ่มต้นวัจนกรรมการขอร้องเพื่อสร้างความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้พูดโดยเฉพาะในสถานการณ์นี้ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังยังไม่รู้จักหรือสนิทสนมกัน โดยในสถานการณ์ดังกล่าวผู้พูดต้องการขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนนักศึกษาคนหนึ่งช่วยนำการบ้านไปส่งอาจารย์แทนตน นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบส่วนหลักของการขอร้อง กล่าวคือผู้พูดใช้กลวิธีการเรียกผู้ฟังด้วยการกล่าวคำทักทายว่า สวัสดีคะ ในตอนต้นของถ้อยคำและใช้กลวิธีการให้เหตุผลว่า แต่วันนี้ฉันไม่สบายจึงไปเรียนไม่ได้ เพื่อประกอบการขอร้องของตนให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง 8

เธอ ๆ ๆ เราอยู่คณะเดียวกับเธอ เราฝากส่งงานหน่อยนะ พอดีเราไม่สบายอะ รบกวนด้วยนะคะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการปฏิสันถารโดยกล่าวว่า เราอยู่คณะเดียวกับเธอ ในการเริ่มต้นวัจนกรรมการขอร้องเพื่อสร้างความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้พูดโดยเฉพาะในสถานการณ์นี้ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังยังไม่รู้จักหรือสนิทสนมกัน โดยในสถานการณ์ดังกล่าวผู้พูดต้องการขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนนักศึกษาคนหนึ่งช่วยนำการบ้านไปส่งอาจารย์แทนตน นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบส่วนหลักของการขอร้อง กล่าวคือผู้พูดใช้กลวิธีการเรียกผู้ฟังด้วยคำสรรพนามบุรุษที่สอง เธอ ๆ ๆ ในตอนต้นของถ้อยคำและใช้กลวิธีการให้เหตุผลว่า พอดีเราไม่สบายอะ เพื่อประกอบการขอร้องของตนให้มีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น

5.1.2.5 การสัญญา (Promise)

ผู้พูดใช้การสัญญาเป็นกลวิธีหนึ่งเพื่อประกอบการขอร้องของตนให้สัมฤทธิ์ผลโดยผู้พูดอาจใช้การสัญญาว่าจะตอบแทนผู้ฟังด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสัญญาว่าจะกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ผู้ฟัง กลวิธีการสัญญา

เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้ถ้อยคำมีความหนักแน่นขึ้นและมีส่วนช่วยในการตัดสินใจของผู้ฟังว่าจะยอมทำตาม การขอร้องนั้นหรือไม่ หากเงื่อนไขของการสัญญานั้นเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ฟังหรือทำให้ผู้ฟังไม่เสียประโยชน์ หากปฏิบัติตามคำขอร้องนั้นก็จะมีแนวโน้มสูงที่ผู้ฟังจะให้ความร่วมมือในวัจนกรรมการขอร้องนั้น ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 9

ขอโทษค่ะอาจารย์ ดิฉันต้องจ่ายเงินในวันนี้แต่เงินไม่พอค่ะ ขอยืมเงิน 30,000 บาท ได้ไหมคะ พรุ่งนี้ดิฉันก็คืนให้อาจารย์ค่ะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการสัญญาโดยกล่าวว่า พรุ่งนี้ดิฉันก็คืนให้อาจารย์ค่ะ ปิดท้ายวัจนกรรมการขอร้องเพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้ฟังยอมให้ตนยืมเงินเพื่อนำไปเป็นค่าใช้จ่ายในการศึกษาโดยในสถานการณ์นี้ผู้พูดจะกระทำการสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้ผู้ฟังนั้นก็คือการนำเงินที่ยืมไปมาคืน นอกจากกลวิธีการสัญญาผู้พูดยังใช้กลวิธีการขอโทษขึ้นต้นวัจนกรรมการขอร้องโดยกล่าวว่า ขอโทษค่ะอาจารย์ เพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและเพื่อให้เกิดความสุภาพ ตามด้วยกลวิธีการให้เหตุผลว่า ดิฉันต้องจ่ายเงินในวันนี้แต่เงินไม่พอค่ะ เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำ

ตัวอย่าง 10

น้อง ขอยืมรถหน่อยนะ เพื่อนยืมไป เดียวเติมน้ำมันให้

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการสัญญาโดยกล่าวว่า เดียวเติมน้ำมันให้ ปิดท้ายวัจนกรรมการขอร้องเพื่อโน้มน้าวใจให้ผู้ฟังยอมให้ตนยืมรถยนต์เพื่อนำคอมพิวเตอร์ไปซ่อม โดยในสถานการณ์นี้ผู้พูดสัญญาว่าจะตอบแทนผู้ฟังด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่ง นั่นก็คือการเติมน้ำมันให้ นอกจากกลวิธีการสัญญา ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกด้วยการใช้คำเรียกญาติ น้อง ขึ้นต้นการขอร้องเพื่อเรียกร้องความสนใจและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่การขอร้องต่อไป นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลว่า เพื่อนยืมไป (ในที่นี้ผู้พูดต้องการ) เพื่อเพิ่มน้ำหนัก (สื่อสารว่าเพื่อนยืมรถยนต์ของตนไปใช้ ตนจึงต้องมายืมรถยนต์ของเพื่อนสนิทคนนี้ไปใช้ให้กับการขอร้องนั้น

5.1.2.6 การขอบคุณ (Gratitude)

ผู้พูดสามารถใช้การขอบคุณเป็นกลวิธีหนึ่งในการปรับแต่งการขอร้องของตน นอกจากจะใช้แสดงความสุภาพแล้ว กลวิธีการขอบคุณยังช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำและอาจส่งผลให้การขอร้องของตนได้รับการตอบสนองจากผู้ฟัง ทั้งนี้กลวิธีการขอบคุณจะปรากฏในตอนท้ายของวัจนกรรมโดยพบว่าผู้พูดใช้ทั้งรูปภาพแบบทางการว่า “ขอบคุณ” หรือรูปภาพแบบไม่เป็นทางการว่า “ขอบใจ” ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 11

สวัสดี ไปไหน กำลังจะกลับหอพักหรือ ขอบคุณด้วยกันโดยรถยนต์ได้ไหม วันนี้ผม ลืมเอาร่มมา ขอบใจนะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการขอบคุณโดยกล่าวว่า ขอบใจนะ ปิดท้ายวัจนกรรมการขอร้องเพื่อแสดงการขอบคุณผู้ฟังในสถานการณ์ที่ผู้พูดได้ขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นเพื่อนที่สนิทสนมกันช่วยขับรถไปส่งตนเองที่หอพักโดยกล่าวส่วนหลักของการขอร้องว่า ขอบคุณด้วยกันโดยรถยนต์ได้ไหม การใช้กลวิธีการขอบคุณช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำและยังเป็นการแสดงความสุภาพในการขอร้อง นอกจากกลวิธีดังกล่าวผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบการขอร้อง กล่าวคือใช้กลวิธีการเรียกโดยกล่าวคำทักทายว่า สวัสดี ในตอนต้นของวัจนกรรม ตามด้วยกลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้ก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำแสดงการขอร้อง

โดยกล่าวว่า ไปไหน กำลังจะกลับหอพักหรือ และใช้กลวิธีการให้เหตุผลเพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำโดยกล่าวว่า วันนี้ผมลืมเอาร่มมา กลวิธีเหล่านี้ช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและทำให้การสื่อสารมีความสุภาพ

ตัวอย่าง 12

ขอโทษนะคะ ช่วยกดลิฟต์ให้หน่อยชั้น 6 ค่ะ ขอบคุณค่ะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการขอบคุณโดยกล่าวว่า ขอบคุณค่ะ ปิดท้ายการขอร้องเพื่อแสดงการขอบคุณผู้ฟังในสถานการณ์ที่ผู้พูดได้ขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นหัวหน้าคนหนึ่งที่ไม่ได้สนิทสนมกันกดลิฟต์ให้ตนโดยกล่าวส่วนหลักของการขอร้องว่า ช่วยกดลิฟต์ให้หน่อยชั้น 6 ค่ะ การใช้กลวิธีการขอบคุณจะช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำและยังเป็นการแสดงความสุภาพในการกล่าววัจจนกรรมการขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการขอโทษขึ้นต้นวัจจนกรรมโดยกล่าวว่า ขอโทษนะคะ เพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและเพื่อให้เกิดความสุภาพได้อีกทางหนึ่งด้วย

5.1.2.7 การตรวจสอบความเป็นไปได้ (Checking on availability)

ผู้พูดใช้กลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้ก่อนที่จะกล่าวส่วนหลักของการขอร้องเพื่อเป็นการตรวจสอบว่าการขอร้องของตนมีโอกาสที่จะได้รับการตอบสนองจากผู้ฟังหรือไม่ อีกทั้งยังช่วยลดการคุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟังเนื่องจากการใช้กลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสามารถปฏิเสธการขอร้องได้ ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 13

ขอโทษค่ะ ดิฉันเป็นนักศึกษาที่เรียนคณะเดียวกับคุณค่ะ คุณไปหอพักหรือ ดิฉันอยากกลับหอพักแต่ลืมเอาร่มมาค่ะ กลับหอพักกับคุณได้ไหมคะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้โดยกล่าวว่า คุณไปหอพักหรือ ก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำแสดงการขอร้องว่า กลับหอพักกับคุณได้ไหมคะ ในการขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่ได้สนิทสนมกันยอมให้ตนติดรถกลับหอพัก การใช้กลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้จะช่วยลดการคุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟังเนื่องจากการใช้กลวิธีดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสามารถปฏิเสธการขอร้องได้ นอกจากนั้นผู้พูดยังได้ใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบการขอร้องนี้ กล่าวคือผู้พูดใช้กลวิธีการขอโทษขึ้นต้นวัจจนกรรมโดยกล่าวว่า ขอโทษค่ะ ตามด้วยกลวิธีปฏิเสธโดยกล่าวว่า ดิฉันเป็นนักศึกษาที่เรียนคณะเดียวกับคุณค่ะ และกลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า ดิฉันอยากกลับหอพักแต่ลืมเอาร่มมาค่ะ กลวิธีเหล่านี้จะช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสาร

ตัวอย่าง 14

กลับหอใช่ปะ กลับด้วยนะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้โดยกล่าวว่า กลับหอใช่ปะ ก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำแสดงการขอร้องว่า กลับด้วยนะ ในการขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นนักศึกษาที่สนิทสนมกันยอมให้ตนติดรถกลับหอพักด้วย การใช้กลวิธีการตรวจสอบความเป็นไปได้ช่วยลดการคุกคามหน้าด้านลบของผู้ฟังและก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสารดังที่กล่าวไปแล้วในตัวอย่างก่อนหน้านี้

5.1.2.8 การชื่นชม (Sweetener)

ในการกล่าววิจารณ์การขอร้องผู้พูดอาจใช้กลวิธีการชื่นชมประกอบถ้อยคำของตน เพื่อเพิ่มหน้าด้านบวกให้ผู้ฟังซึ่งจะช่วยให้การขอร้องของตนสัมฤทธิ์ผล กล่าวคือเมื่อผู้ฟังได้รับการชื่นชมจากผู้พูด อาจส่งผลให้ผู้ฟังยอมทำตามคำขอร้องได้ ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 15

น้อง ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้ที่เรียนเมื่อฉันไม่มา น้องเรียนเก่ง ขออธิบายอย่างง่ายแก่ฉัน แล้วฉันจะซื้อกาแฟให้คุณ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการชื่นชมโดยกล่าวว่า น้องเรียนเก่ง เป็นการเพิ่มหน้าด้านบวกให้ผู้ฟังโดยหวังผลว่ากลวิธีดังกล่าวจะช่วยให้การขอร้องของตนสัมฤทธิ์ผล ก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำแสดงการขอร้องว่า ขออธิบายอย่างง่ายแก่ฉัน ในการขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นนักศึกษาที่สนิทสนมกันช่วยสอนบทเรียนให้ตนก่อนสอบ นอกจากนี้ผู้พูดยังได้ใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบถ้อยคำแสดงการขอร้อง กล่าวคือผู้พูดใช้กลวิธีการเรียกในตอนต้นวิจารณ์ด้วยการใช้คำเรียกญาติ น้อง ตามด้วยกลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้ที่เรียนเมื่อฉันไม่มา และใช้กลวิธีการสัญญาว่า แล้วฉันจะซื้อกาแฟให้คุณ กลวิธีเหล่านี้จะช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง ก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสารและช่วยเพิ่มน้ำหนักรวมของถ้อยคำอีกด้วย

ตัวอย่าง 16

นาย ๆ คือนายช่วยตีวงภาษาไทยเราให้หน่อยได้มั๊ยอะ นายเรียนวิชานี้เก่งอะ เราคือไม่เข้าใจเลย

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการชื่นชมโดยกล่าวว่า นายเรียนวิชานี้เก่งอะ เป็นการเพิ่มหน้าด้านบวกให้ผู้ฟังโดยหวังผลว่ากลวิธีดังกล่าวจะช่วยให้การขอร้องของตนสัมฤทธิ์ผล หลังจากที่ได้กล่าวถ้อยคำแสดงการขอร้องว่า คือนายช่วยตีวงภาษาไทยเราให้หน่อยได้มั๊ยอะ ในการขอร้องให้ผู้ฟังซึ่งเป็นนักศึกษาที่ไม่ได้สนิทสนมกันช่วยทบทวนเนื้อหาทั้งหมดให้ตนก่อนสอบ นอกจากนี้ผู้พูดยังได้ใช้กลวิธีการเรียกในตอนต้นของการขอร้องด้วยการใช้นามานามว่า นาย ๆ เพื่อเรียกความสนใจจากผู้ฟังและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า เราคือไม่เข้าใจเลย เพื่อช่วยเพิ่มน้ำหนักรวมของถ้อยคำอีกด้วย

5.1.2.9 การใช้วัจนภาษา (Paralinguistic cues)

นอกจากกลวิธีทางวัจนภาษาแล้ว ผู้พูดยังใช้กลวิธีทางอวัจนภาษาประกอบถ้อยคำแสดงการขอร้องของตนโดยกลวิธีทางอวัจนภาษาที่ผู้พูดเลือกใช้ ได้แก่ การหัวเราะ (เขียนแสดงด้วยเครื่องหมาย 555) การยิ้ม (เขียนแสดงด้วยเครื่องหมาย ☺) และการร้องไห้ (เขียนแสดงด้วยเครื่องหมาย TT) กลวิธีทางอวัจนภาษาดังกล่าวมีส่วนช่วยลดความรุนแรงของวัจนกรรม สร้างความเป็นมิตรระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และช่วยให้ผู้ฟังสนใจในตัวผู้พูด ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 17

อิงฟ้า อิงฟ้าช่วยพรีงหน่อยได้ไหม พรีงไม่เข้าใจเรื่องที่เรียนเลยเพราะว่าพรีงไม่มาเรียน อิงฟ้าช่วยทบทวนเรื่องที่เรียนได้ไหม พรีงคิดว่าอิงฟ้าเรียนเก่งมาก ถ้าอิงฟ้าอธิบายเรื่องที่เรียน พรีงก็จะเข้าใจง่าย 555

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีทางอวัจนภาษาที่ผู้พูดเลือกใช้คือการหัวเราะ (เขียนแสดงด้วยเครื่องหมาย 555) ต่อทำส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า อิงฟ้าช่วยทบทวนเรื่องที่เรียนได้ไหม และ ถ้าอิงฟ้าอธิบายเรื่องที่เรียน ฟรังก์ก็จะเข้าใจง่าย เพื่อช่วยลดความรุนแรงของวัจนกรรม นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกในตอนต้นของวัจนกรรมด้วยการเรียกชื่อผู้ฟังว่า อิงฟ้า ตามด้วยกลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า ฟรังก์ไม่เข้าใจเรื่องที่เรียนเลยเพราะว่าฟรังก์ไม่มาเรียน และกลวิธีการชื่นชมโดยกล่าวว่า ฟรังก์คิดว่าอิงฟ้าเรียนเก่งมาก ประกอบถ้อยคำแสดงการขอร้องเพื่อช่วยลดการคุกคามหน้าของผู้ฟัง ก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสารและช่วยเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำ

ตัวอย่าง 18

หัวหน้าคะ ชั้น 6 ด้วยค่ะ ☺

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีทางอวัจนภาษาที่ผู้พูดเลือกใช้คือการยิ้ม (เขียนแสดงด้วยเครื่องหมาย ☺) ต่อทำส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า ชั้น 6 ด้วยค่ะ เพื่อสร้างความเป็นมิตรระหว่างผู้พูดและผู้ฟังและลดความรุนแรงของถ้อยคำ นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกในตอนต้นของวัจนกรรมโดยเรียกผู้ฟังด้วยตำแหน่งในการทำงานว่า หัวหน้า เพื่อแสดงความเคารพต่อผู้ฟังและเพื่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสาร

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการใช้กลวิธีทางอวัจนภาษาข้างต้นอาจเป็นผลมาจากการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามประเภทเขียนตอบและอาจจะไม่ได้สะท้อนอวัจนภาษาที่จะปรากฏจริงขณะสื่อสารด้วยการสนทนาต่อหน้าโดยเฉพาะอย่างยิ่ง การร้องไห้ (เขียนแสดงด้วยเครื่องหมาย TT) ซึ่งน่าจะเกิดขึ้นได้ยากหากเป็นการสนทนาต่อหน้าตามสถานการณ์การขอร้องที่ใช้ในงานวิจัยนี้

5.1.2.10 การร้องขอ (Plea)

การร้องขอใช้เป็นกลวิธีหนึ่งในการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องโดยผู้พูดจะเลือกใช้คำลงท้ายแสดงการบอกกล่าว “นะ” ในส่วนท้ายของวัจนกรรมเพื่อแสดงเจตนาขอร้อง ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 19

นี่ วันนี้พี่ไม่สบายก็เลยคงจะไปไม่ได้แต่พี่ได้ทำแล้วล่วงหน้า ขอส่งการบ้านของพี่แทนหน่อย นะนะนะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการร้องขอด้วยการใช้คำลงท้ายแสดงการบอกกล่าว “นะนะนะ” ซ้ำสามครั้งตามหลังส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า ขอส่งการบ้านของพี่แทนหน่อย กลวิธีการร้องขอเป็นการเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำและกระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตามคำขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกด้วยการใช้คำวิเศษณ์แสดงการชี้เฉพาะ นี้ ในตอนต้นของถ้อยคำเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเป็นการเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง ตามด้วยกลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า วันนี้พี่ไม่สบายก็เลยคงจะไปไม่ได้แต่พี่ได้ทำแล้วล่วงหน้า เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำ

ตัวอย่าง 20

แก ช่วยตีวให้หน่อยดิ นะ ๆ ๆ นี่เรียนไม่รู้เรื่องเลย แก่เก่งอยู่แล้ว ช่วยตีวตั้งแต่แรกให้หน่อย เดี่ยวเลี้ยงนม

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการร้องขอด้วยการใช้คำลงท้ายแสดงการบอกกล่าว “นะ ๆ ๆ” ซ้ำสามครั้งตามหลังส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า ช่วยตีวให้หน่อยดิ กลวิธี

การร้องขอเช่นนี้เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้ถ้อยคำและกระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตามคำขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกโดยด้วยการใช้คำสรรพนามบุรุษที่สองว่า แก เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเป็นการเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ได้แก่ กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า นี่เรียนไม่รู้เรื่องเลย เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำ ใช้กลวิธีการชื่นชมโดยกล่าวว่า แกเก่งอยู่แล้ว เพื่อเพิ่มหน้าด้านบวกให้ผู้ฟังเพื่อหวังผลให้ผู้ฟังปฏิบัติตามการขอร้อง และใช้กลวิธีการสัญญาโดยกล่าวว่า เดี๋ยวเลี้ยงหนม เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตามการขอร้อง

5.1.2.11 การวิงวอน (Appealer)

การวิงวอนเป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวถึงความสามารถของผู้ฟังในการให้ความร่วมมือตามที่ขอร้องโดยพบว่ากลวิธีนี้ปรากฏในรูปแบบคำถาม “ได้ไหม” และ “ได้หรือเปล่า” กลวิธีดังกล่าวใช้เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตามการขอร้อง ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 21

สวัสดีค่ะรุ่นพี่ หนูอยู่ปี 2 คณะเดียวกับรุ่นพี่ค่ะ พอดีว่าคาบภาษาไทยที่จะสอบนี้หนูไม่ได้เข้าคาบเรียนเลยไม่เข้าใจที่เรียนมาอะค่ะ หนูเลยอยากจะทำให้พี่สอนวิชานี้ให้หนูอะค่ะ ได้รีไปล่าคะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการวิงวอนด้วยการใช้คำถามว่า ได้รีไปล่าคะ ตามหลังส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า หนูเลยอยากจะทำให้พี่สอนวิชานี้ให้หนูอะค่ะ กลวิธีการวิงวอนเป็นการกระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตามการขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกโดยใช้คำทักทายว่า สวัสดีค่ะรุ่นพี่ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเป็นการเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้องตามด้วยกลวิธีการปฏิสันถารโดยกล่าวว่า หนูอยู่ปี 2 คณะเดียวกับรุ่นพี่ค่ะ เพื่อสร้างความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้พูดโดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังยังไม่รู้จักหรือสนิทสนมกันเนื่องจากในสถานการณ์นี้ผู้พูดได้ขอร้องให้นักศึกษาที่ไม่ได้สนิทสนมกับตนช่วยทบทวนบทเรียนก่อนสอบ นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า พอดีว่าคาบภาษาไทยที่จะสอบนี้หนูไม่ได้เข้าคาบเรียนเลยไม่เข้าใจที่เรียนมาอะค่ะ เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้องต่อไป

ตัวอย่าง 22

อาจารย์ครับ พอดีผมมีเงินไม่พอจ่ายค่าเทอม ผมขอยืมเงินอาจารย์ไปจ่ายค่าเทอมส่วนที่ผมขาดอยู่ได้ไหมครับ ถ้าผมมีเงินแล้วผมจะทยอยคืนให้อาจารย์นะครับ ได้ไหมครับ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการวิงวอนด้วยการใช้คำถามว่า ได้ไหมครับ ตามหลังส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า ผมขอยืมเงินอาจารย์ไปจ่ายค่าเทอมส่วนที่ผมขาดอยู่ได้ไหมครับ เพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังปฏิบัติตามการขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกโดยใช้คำเรียกอาชีพว่า อาจารย์ครับ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟัง เป็นการเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้องและยังเป็นการเสริมสร้างความสุภาพด้วยการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดตระหนักถึงสถานะทางสังคมของผู้ฟังซึ่งเป็น “อาจารย์” ตามด้วยกลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า พอดีผมมีเงินไม่พอจ่ายค่าเทอม เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำก่อนที่จะเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง อย่างไรก็ตามในการกล่าววิงวอนขอร้องนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการสัญญาในส่วนท้ายของการขอร้องโดยกล่าวว่า ถ้าผมมีเงินแล้วผมจะทยอยคืนให้อาจารย์นะครับ เพื่อแสดงให้เห็นว่าผู้ฟังมั่นใจว่าจะได้รับเงินคืนก่อนที่จะลงท้ายการขอร้องด้วยกลวิธีการวิงวอนดังที่ได้กล่าวถึงไปแล้วในตอนต้น

5.1.2.12 การถามความคิดเห็น (Consultative device)

ผู้พูดอาจใช้คำถามในเชิงถามความคิดเห็นจากผู้ฟังเกี่ยวกับสถานการณ์การขอร้องนั้น ๆ เพื่อประกอบถ้อยคำแสดงการขอร้องของตน นอกจากนี้ผู้วิจัยสังเกตว่าผู้พูดใช้กลวิธีการถามความคิดเห็นและกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องภายนอกชนิดอื่นประกอบกันเพื่อให้เป็นการขอร้องทางอ้อมแบบมีแบบแผนได้ ในกรณีนี้ผู้ฟังจะคาดเดาได้ว่าการขอร้องนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องใดโดยดูได้จากกลวิธีการถามความคิดเห็นและกลวิธีอื่นประกอบกันดังที่ปรากฏในยกตัวอย่างที่ 24

ตัวอย่าง 23

นี่เพื่อนจำ มึงช่วยด้วยหน่อยสิ ชูพงศ์ลิมเอาร่มมานะยี้ ถ้าไม่เป็นไรชูพงศ์ก็อยากกลับไปกับแคะคุยกไปกลับหอพักไปตีมัย ตอนนี่ไม่มีเงินก็เลยเรียกแท็กซี่ไม่ได้ ซ็อรัมใหม่ก็จะเสียเงินเสียตายนมากถ้าแคะไม่อนุญาตเราจะได้เปียกหมดเลย ขอร้องนะนะนะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการถามความคิดเห็นโดยกล่าวว่า คุยกไปกลับหอพักไปตีมัย ตามส่วนหลักของการขอร้อง มึงช่วยด้วยหน่อยสิ และ ถ้าไม่เป็นไรชูพงศ์ก็อยากกลับไปกับแคะ และก่อนที่จะกล่าวส่วนหลักของการขอร้องอีกครั้งหนึ่งว่า ขอร้องนะนะนะ เพื่อลดความรุนแรงของถ้อยคำและเพื่อให้ผู้ฟังมีโอกาสตัดสินใจว่าจะให้ความร่วมมือกับการขอร้องนั้นหรือไม่ นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกโดยใช้คำวิเศษณ์แสดงการชี้เฉพาะ “นี่” ประกอบกับคำนาม “เพื่อน” ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำสรรพนามและคำลงท้าย “จำ” เพื่อแสดงความสนิทสนมหรือเป็นกลุ่มก้อนเดียวกันเนื่องจากการขอร้องให้เพื่อนที่สนิทสนมกันขับรถพาตนไปส่งที่หอพัก นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า ตอนนี่ไม่มีเงินก็เลยเรียกแท็กซี่ไม่ได้ ซ็อรัมใหม่ก็จะเสียเงินเสียตายนมาก และใช้กลวิธีการขมขู่โดยกล่าวว่า ถ้าแคะไม่อนุญาตเราจะได้เปียกหมดเลย เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำ

ตัวอย่าง 24

อาจารย์ครับ ผมเพิ่งทราบว่าต้องเสียค่าเทอมภายในวันนี้แต่ผมมีเงินไม่พอ ผมควรจะทำอย่างไรดีครับอาจารย์

ตัวอย่างข้างต้นเป็นกลวิธีการขอร้องทางอ้อมแบบมีแบบแผนโดยไม่ปรากฏส่วนหลักของการขอร้อง ผู้ฟังสามารถคาดเดาได้ว่าเป็นการขอร้องเกี่ยวกับเรื่องอะไรได้จากกลวิธีการถามความคิดเห็นโดยผู้พูดกล่าวว่า ผมควรจะทำอย่างไรดีครับอาจารย์ เพื่อถามความคิดเห็นจากอาจารย์ที่ตนไม่ได้สนิทสนมในสถานการณ์ที่ผู้พูดจำเป็นต้องยืมเงินจากผู้ฟัง กลวิธีดังกล่าวใช้เพื่อลดความรุนแรงของถ้อยคำและเพื่อให้ผู้ฟังมีโอกาสตัดสินใจว่าจะให้ความร่วมมือกับการขอร้องนั้นหรือไม่โดยผู้พูดใช้กลวิธีนี้ร่วมกับกลวิธีอื่นเพื่อให้ผู้ฟังตีความการขอร้องของตนได้โดยไม่ต้องกล่าวส่วนหลักของการขอร้อง กลวิธีอื่น ๆ ที่ผู้พูดใช้ร่วมกับกลวิธีการถามความคิดเห็น ได้แก่ กลวิธีการเรียกผู้ฟังด้วยคำเรียกอาสีพว่า “อาจารย์” ประกอบกับคำลงท้ายแสดงความสุภาพว่า “ครับ” และกลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า ผมเพิ่งทราบว่าต้องเสียค่าเทอมภายในวันนี้แต่ผมมีเงินไม่พอ เพื่อเป็นบริบทให้ผู้ฟังทราบว่าคุณกำลังขอร้องผู้ฟังเกี่ยวกับเรื่องอะไร การที่ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการปรับแต่งการขอร้องเหล่านี้โดยผู้พูดส่วนหลักของการขอร้องเป็นเพราะว่าสถานการณ์การขอร้องนี้มีปัจจัยทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องสูง กล่าวคือผู้พูดซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีสถานะทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟังซึ่งเป็นอาจารย์ นอกจากนี้ผู้พูดและผู้ฟังมีระยะห่างทางสังคมสูงเนื่องจากไม่ได้รู้จักสนิทสนมกันมาก่อนและระดับของการรบกวนก็สูงมากเนื่องจากการยืมเงินจำนวนมาก

จากผู้ฟัง ดังนั้นการเลือกใช้เพียงกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องโดยไม่กล่าวส่วนหลักของการขอร้องจะช่วยให้
 วัจนกรรมการขอร้องนี้มีความสุภาพมากยิ่งขึ้น

5.1.2.13 การลดภาระ (Cost-minimizer)

การลดภาระเป็นกลวิธีที่ผู้พูดใช้เพื่อลดระดับของการรบกวนและเป็นการเปิดโอกาสให้
 ผู้ฟังปฏิเสธการขอร้องได้โดยไม่กระทบหน้าและความสัมพันธ์ของผู้พูดและผู้ฟัง จากการศึกษาพบว่ากลวิธี
 การลดภาระจะอยู่ในรูปประโยคเงื่อนไขโดยขึ้นต้นด้วยคำว่า “ถ้า” นอกจากนี้ยังพบว่าผู้พูดชาวไทยมักจะใช้คำว่า
 “ไม่เป็นไร” ประกอบถ้อยคำแสดงกลวิธีการลดภาระ ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 25

*ฉันจะยืมรถยนต์ของคุณได้ไหม เพราะฉันต้องรีบเอาคอมพิวเตอร์ไปซ่อมที่ร้านแต่ฉันไม่มี
 รถยนต์เพราะคนหนึ่งยืมไปใช้ ถ้าไม่อยากให้ยืมรถยนต์ ปฏิเสธได้*

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการลดภาระเพื่อประกอบ
 ส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า *ฉันจะยืมรถยนต์ของคุณได้ไหม* โดยผู้พูดใช้กลวิธีการลดภาระเพื่อเปิดโอกาสให้
 ผู้ฟังสามารถปฏิเสธการขอร้องได้โดยกล่าวว่า *ถ้าไม่อยากให้ยืมรถยนต์ ปฏิเสธได้* ในตอนท้ายของการขอร้องที่ผู้พูด
 จำเป็นต้องยืมรถยนต์ของนักศึกษาที่ตนไม่ได้สนิทสนมเพื่อนำคอมพิวเตอร์ไปซ่อม นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธี
 การให้เหตุผลโดยกล่าวว่า *เพราะฉันต้องรีบเอาคอมพิวเตอร์ไปซ่อมที่ร้านแต่ฉันไม่มีรถยนต์เพราะคนหนึ่งยืมไปใช้*
 เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำอีกด้วย

ตัวอย่าง 26

ขอโทษนะ พอดีเราลืมเอาร่มมา ขอติตรถกลับด้วยได้มั๊ย ถ้าไม่สะดวกไม่เป็นไรเลยนะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการลดภาระเพื่อประกอบส่วนหลัก
 ของการขอร้องที่กล่าวว่า *ขอติตรถกลับด้วยได้มั๊ย* โดยผู้พูดใช้กลวิธีการลดภาระเพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสามารถ
 ปฏิเสธการขอร้องได้โดยกล่าวว่า *ถ้าไม่สะดวกไม่เป็นไรเลยนะ* ในตอนท้ายของวัจนกรรมซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ผู้พูด
 จำเป็นต้องขอติตรถของนักศึกษาที่ตนไม่ได้สนิทสนมเพื่อกลับหอพัก นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการขอโทษ
 ในตอนต้นของวัจนกรรมโดยกล่าวว่า *ขอโทษนะ* เพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและเพื่อให้เกิดความสุภาพ
 และผู้พูดยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า *พอดีเราลืมเอาร่มมา* เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำอีกด้วย

5.1.2.14 การอวยพร (Blessing)

กลวิธีการอวยพรคือการที่ผู้พูดกล่าวเพื่อแสดงความปรารถนาดีต่อผู้ฟังและช่วยลด
 ความรุนแรงของส่วนหลักของการขอร้องโดยกลวิธีนี้จะปรากฏในส่วนท้ายของวัจนกรรมการขอร้อง ทั้งนี้กลวิธี
 การอวยพรนี้พบในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 27

ขอโทษค่ะ ขอคดชั้น 6 ได้ไหมคะ ขอขอบคุณมากค่ะ ขอให้วันนี้เป็นวันที่ดีค่ะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการอวยพรว่า *ขอให้วันนี้
 เป็นวันที่ดีค่ะ* ตามหลังส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า *ขอคดชั้น 6 ได้ไหมคะ* เพื่อแสดงความปรารถนาดีต่อผู้ฟัง
 และช่วยลดความรุนแรงของวัจนกรรมการขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการขอโทษโดยกล่าวว่า *ขอโทษค่ะ*
 หน้าส่วนหลักของการขอร้องและใช้กลวิธีขอบคุณโดยกล่าวว่า *ขอขอบคุณมากค่ะ* หลังส่วนหลักของการขอร้องเพื่อลด
 ความรุนแรงของถ้อยคำและเพื่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสาร

5.1.2.15 การใช้มูลบท (Presupposition)

การใช้มูลบทเป็นกลวิธีที่ผู้พูดกล่าวถึงความรู้หรือความเชื่อที่มีอยู่ก่อนแล้วและเป็นที่ยอมรับร่วมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง กลวิธีนี้จะช่วยให้การขอร้องของผู้พูดมีน้ำหนักมากยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบการใช้กลวิธีนี้ในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 28

สวีสวีคะ ดิฉันซื้อน้ำฟ้าคะ ดิฉันต้องไปซ่อมคอมพิวเตอร์แต่ตอนนี้ไม่มีรถยนต์ ดิฉันรู้ว่าคุณมีรถยนต์ ถ้าไม่เป็นไร ยืมรถยนต์ของคุณได้ไหมคะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการใช้มูลบทเพื่อเพิ่มน้ำหนักให้แก่การขอร้องของตนและเป็นการยืนยันข้อมูลของตนเองมีเกี่ยวกับผู้ฟังทำให้ผู้ฟังปฏิเสธการขอร้องได้ยากขึ้นโดยกล่าวว่า ดิฉันรู้ว่าคุณมีรถยนต์ ก่อนที่จะกล่าวส่วนหลักของการขอร้องว่า ถ้าไม่เป็นไร ยืมรถยนต์ของคุณได้ไหมคะ อย่างไรก็ตามสถานการณ์การขอร้องนี้มีปัจจัยทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้อง กล่าวคือแม้ว่าผู้พูดและผู้ฟังจะมีสถานะเป็นนักศึกษาเหมือนกันแต่ก็มีระยะห่างทางสังคมเนื่องจากผู้พูดและผู้ฟังไม่ได้รู้จักสนิทสนมกัน ผู้พูดจำเป็นต้องยืมรถยนต์จากนักศึกษาที่ไม่ได้รู้จักสนิทสนม การยืมรถยนต์ยังเป็นตัวแปรให้สถานการณ์การขอร้องในครั้งนี้มีระดับของการรบกวนสูงเนื่องจากรถยนต์เป็นสิ่งของที่มีราคาสูง ผู้พูดจึงเลือกใช้กลวิธีอื่นเพื่อประกอบการขอร้องด้วย กล่าวคือผู้พูดใช้กลวิธีการเรียกด้วยการใช้คำทักทายว่า สวีสวีคะ และกลวิธีการปฏิเสธการขอร้องโดยแนะนำตนเองให้ผู้ฟังรู้จักว่า ดิฉันซื้อน้ำฟ้าคะ นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลเพื่อเพิ่มน้ำหนักให้แก่วาทกรรมขอร้องของตนโดยกล่าวว่า ดิฉันต้องไปซ่อมคอมพิวเตอร์แต่ตอนนี้ไม่มีรถยนต์

5.1.2.16 การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ (Rhetorical question)

การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์คือการที่ผู้พูดถามคำถามผู้ฟังแต่ไม่ได้มีเจตนาให้ผู้ฟังตอบคำถามนั้น เป็นเพียงการถามเพื่อเพิ่มน้ำหนักให้การขอร้องของตนสัมฤทธิ์ผล ผู้วิจัยพบการใช้กลวิธีนี้ในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 29

นิต มีนากำลังจะกลับหอพักแต่ไม่เอาร่มมาจ้ะ นิตช่วยมีนารัถของนิตกลับไปได้ไหม
ฝนตกหนักเลยกลับไปคนเดียวไม่ได้ เราเป็นเพื่อนกันใช่ไหม

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ว่า เราเป็นเพื่อนกันใช่ไหม ตามหลังส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า นิตช่วยมีนารัถของนิตกลับไปได้ไหม เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้การขอร้องในสถานการณ์ที่ผู้พูดขอติดรถนักศึกษาที่สนิทสนมกันไปลงหอพักของตน นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกด้วยการเรียกชื่อผู้ฟังว่า นิต เพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง อีกทั้งมีการใช้กลวิธีการให้เหตุผลหน้าส่วนหลักของการขอร้องโดยกล่าวว่า มีนากำลังจะกลับหอพักแต่ไม่เอาร่มมาจ้ะ และใช้กลวิธีการให้เหตุผลอีกครั้งหลังส่วนหลักของการขอร้องโดยกล่าวว่า ฝนตกหนักเลยกลับไปคนเดียวไม่ได้ เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้แก่วาทกรรมขอร้องของตน

5.1.2.17 การข่มขู่ (Threatening)

ผู้พูดอาจใช้การข่มขู่เป็นกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องกลวิธีหนึ่งเพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำ ช่วยให้วาทกรรมขอร้องของตนสัมฤทธิ์ผลโดยผู้พูดใช้ถ้อยคำบีบบังคับให้ผู้ฟังกระทำตามที่ตน

ร้องขอไม่เช่นนั้นอาจเกิดผลเสียต่อผู้พูดหรือผู้ฟังได้ ทั้งนี้ผู้วิจัยพบการใช้กลวิธีนี้ในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลี เท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 30

นี่เพื่อนจำ *มึงช่วยด้วยหน่อยสิ* ชูพงค์ลิมเอาร่มมาเนี่ย *ถ้าไม่เป็นไรชูพงค์ก็อยากกลับไปกับแแกนะ* คุยไปกลับหอพักไปตีมัย ตอนนี่ไม่มีเงินก็เลยเรียกแท็กซี่ไม่ได้ ซ็อรัมใหม่ก็จะเสียเงินเสียตายนมากถ้าแแกไม่อนุญาตเราจะได้เปียกหมดเลย *ขอร้องนะนะนะ*

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการข่มขู่โดยกล่าวว่า ถ้าแแกไม่อนุญาตเราจะได้เปียกหมดเลย ตามส่วนหลักของการขอร้อง *มึงช่วยด้วยหน่อยสิ* และ *ถ้าไม่เป็นไรชูพงค์ก็อยากกลับไปกับแแกนะ* และก่อนที่จะกล่าวส่วนหลักของการขอร้องอีกครั้งหนึ่งว่า *ขอร้องนะนะนะ* เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำโดยบีบบังคับให้ผู้ฟังกระทำตามที่ตนร้องขอไม่เช่นนั้นอาจเกิดผลเสียต่อผู้พูดซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของผู้ฟังได้ นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกโดยใช้คำวิเศษณ์แสดงการชี้เฉพาะ “นี่” ประกอบกับคำนาม “เพื่อน” ซึ่งทำหน้าที่เป็นคำสรรพนามและคำลงท้าย “จำ” เพื่อแสดงความสนิทสนมหรือเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า ตอนนี่ไม่มีเงินก็เลยเรียกแท็กซี่ไม่ได้ ซ็อรัมใหม่ก็จะเสียเงินเสียตายนมาก เพื่อเพิ่มน้ำหนักของถ้อยคำ จากตัวอย่างนี้ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าการที่ผู้พูดเลือกใช้กลวิธีการข่มขู่ซึ่งเป็นกลวิธีที่คุกคามหน้าด่านลบของผู้ฟังอย่างมากอาจเป็นเพราะว่าผู้พูดและผู้ฟังมีความสนิทสนมกัน มีสถานภาพทางสังคมเท่ากันและผู้พูดประเมินว่าเรื่องที่ตนขอร้องนั้นไม่ได้มีระดับของการรบกวนสูง

5.2 กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้อง (Internal modifications of request's head act)

ในหัวข้อก่อนหน้าผู้วิจัยได้กล่าวถึงกลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องซึ่งผู้พูดใช้เพื่อลดการคุกคามหน้าของผู้ฟังและอาจหมายถึงหน้าของผู้พูดเองด้วย ช่วยให้วิจรรย์กรรมการขอร้องมีความสุภาพและยังมีส่วนทำให้การขอร้องนั้นบรรลุเป้าหมายตามที่ตนต้องการ อย่างไรก็ตามการใช้เพียงกลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องอาจไม่เพียงพอโดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานการณ์การขอร้องที่มีปัจจัยทางสังคมเข้ามาเกี่ยวข้องสูง ดังนั้นผู้พูดอาจเลือกใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องมาประกอบเพื่อให้การขอร้องของตนสัมฤทธิ์ผล รายละเอียดของแต่ละกลวิธีมีดังต่อไปนี้

5.2.1 ความถี่และร้อยละของการปรากฏของกลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทย

จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 152 ครั้ง จำแนกได้เป็น 2 กลวิธี ได้แก่ *การใช้คำลดปริมาณ (Understater)* และ *การใช้ประโยคเงื่อนไข (Conditional structure)* ดังที่ได้แสดงจำนวนความถี่และร้อยละของการปรากฏของแต่ละกลวิธีไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4 กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลี

ลำดับ	กลวิธีการปรับแต่งภายใน	จำนวน	ร้อยละ
1	การใช้คำลดปริมาณ (Understater)	107	70
2	การใช้ประโยคเงื่อนไข (Conditional structure)	45	30
รวม		152	100

ข้อมูลในตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องประเภท *กลวิธีการใช้คำลดปริมาณ* มากที่สุดโดยปรากฏถึง 107 ครั้งหรือร้อยละ 70 ส่วนกลวิธีที่ปรากฏรองลงมาคือ *กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไข* โดยปรากฏ 45 ครั้งหรือร้อยละ 30 อย่างไรก็ตามไม่พบ *กลวิธีการใช้คำลดระดับ* และ *กลวิธีการถามความคิดเห็น* ในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีดังเช่นที่พบในข้อมูลของผู้พูดชาวไทย

ข้อมูลของผู้พูดชาวไทยแสดงให้เห็นว่ามีการใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 196 ครั้งจำแนกเป็น 4 กลวิธี ได้แก่ *การใช้คำลดปริมาณ (Understater)* *การใช้ประโยคเงื่อนไข (Conditional structure)* *การใช้คำลดระดับ (Downtoner)* และ *การถามความคิดเห็น (Consultative device)* จำนวนความถี่ (ร้อยละ) ของการปรากฏของแต่ละกลวิธีแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5 กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องของผู้พูดชาวไทย

ลำดับ	กลวิธีการปรับแต่งภายใน	จำนวน	ร้อยละ
1	การใช้คำลดปริมาณ (Understater)	160	82
2	การใช้ประโยคเงื่อนไข (Conditional structure)	30	15
3	การใช้คำลดระดับ (Downtoner)	4	2
4	การถามความคิดเห็น (Consultative device)	2	1
รวม		196	100

ข้อมูลในตารางข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องประเภท *กลวิธีการใช้คำลดปริมาณ* มากที่สุดโดยปรากฏถึง 160 ครั้งหรือร้อยละ 82 ส่วนกลวิธีที่ปรากฏรองลงมาคือ *กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไข* โดยปรากฏ 30 ครั้งหรือร้อยละ 15 นอกจากนี้ยังพบการใช้ *กลวิธีการใช้คำลดระดับ* โดยปรากฏ 4 ครั้งหรือร้อยละ 2 และลำดับสุดท้ายคือ *กลวิธีการถามความคิดเห็น* ปรากฏ 2 ครั้งหรือร้อยละ 1 ทั้งนี้พบว่ากลวิธีสองประเภทสุดท้ายไม่พบในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลี รายละเอียดของแต่ละกลวิธีมีดังต่อไปนี้

5.2.2 กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทย

กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องจะช่วยให้การขอร้องนั้นมีความสุภาพมากยิ่งขึ้นโดยผู้พูดอาจใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องกลวิธีใดกลวิธีหนึ่งหรือหลายกลวิธีประกอบกัน ทั้งนี้แต่ละกลวิธีต่างก็มีลักษณะและหน้าที่เฉพาะดังที่จะแสดงให้เห็นต่อไปนี้

5.2.1.1 การใช้คำลดปริมาณ (Understater)

กลวิธีการใช้คำลดปริมาณเป็นกลวิธีที่ผู้พูดทั้งสองกลุ่มใช้ในการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องมากที่สุดโดยผู้พูดจะเลือกใช้คำบางคำเพื่อช่วยลดปริมาณของการรบกวนที่เกิดจากวัจนกรรม การขอร้อง จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้คำว่า *น้อย* และ *นิดหน่อย* ด้วยความถี่ที่สูง ส่วนคำว่า *แป๊บหนึ่ง* *แป๊บเดียว* *ชั่วคราว* *หนึ่งครั้ง* และ *ครั้ง* ปรากฏใช้ในความถี่ต่ำ ส่วนผู้พูดชาวไทยจะใช้คำว่า *น้อย* *นิดหน่อย*

และ *นิดนึ่ง* ด้วยความถี่ที่สูง ส่วนคำว่า *สักครู่* *สักครู่นึ่ง* *แป็บนึ่ง* *สัก* *ประมาณ* และ *บางส่วน* ปรากฏใช้ในความถี่ต่ำ ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 31

ขอโทษจริง ๆ *แต่ฉันมีเรื่องที่จะขอร้อง ช่วยส่งการบ้านของฉันหน่อยได้ไหม*

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการใช้ลดปริมาณ *หน่อย* ภายในส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า *ช่วยส่งการบ้านของฉันหน่อยได้ไหม* เพื่อช่วยลดปริมาณของการรบกวนที่เกิดจากการขอร้องให้เพื่อนที่สนิทสนมกันเอาการบ้านไปส่งแทนตน นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการขอโทษขึ้นต้นการขอร้องโดยกล่าวว่า *ขอโทษจริง ๆ* เพื่อช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำ

ตัวอย่าง 32

หัวหน้าคะ *รบกวนช่วยกดลิฟต์ไปชั้น 6 ให้หน่อยได้ไหมคะ ขอขอบคุณคะ*

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการใช้ลดปริมาณ *หน่อย* ภายในส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า *รบกวนช่วยกดลิฟต์ไปชั้น 6 ให้หน่อยได้ไหมคะ* เพื่อลดปริมาณของการรบกวนที่เกิดจากการขอร้องให้หัวหน้าที่สนิทสนมช่วยกดลิฟต์ให้ตน นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกด้วยการใช้คำเรียกอาชีวะว่า *หัวหน้า* และคำลงท้ายแสดงความสุภาพว่า *คะ* ขึ้นต้นถ้อยคำเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้ฟังและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง นอกจากนี้กลวิธีดังกล่าวยังช่วยให้การสื่อสารสุภาพโดยแสดงให้เห็นว่าผู้พูดตระหนักถึงสถานภาพทางสังคมของผู้ฟังซึ่งเป็นหัวหน้าของผู้พูด ในตอนท้ายของวัจนกรรมผู้พูดยังใช้กลวิธีการขอบคุณโดยกล่าวว่า *ขอบคุณคะ* เพื่อช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำและอาจส่งผลให้การขอร้องของตนได้รับการตอบสนองจากผู้ฟังอีกทางหนึ่ง

5.2.1.2 การใช้ประโยคเงื่อนไข (Conditional structure)

ผู้พูดสามารถใช้โครงสร้างประโยคแบบเงื่อนไขเพื่อช่วยลดระดับความรุนแรงของการขอร้อง กล่าวคือเป็นการใช้ประโยคที่ขึ้นต้นด้วยคำแสดงเงื่อนไข *ถ้า* เพื่อให้ส่วนหลักของการขอร้องปรากฏในรูปแบบโครงสร้างประโยคเงื่อนไขซึ่งจะช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำเนื่องจากการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสามารถปฏิเสธการขอร้องได้ ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 33

สวัสดีค่ะอาจารย์ *ดิฉันต้องจ่ายค่าเทอมภายในวันนี้แต่ฉันมีเงินไม่พอคะ ถ้าอาจารย์มีเงิน 30,000 บาท ยืมได้ไหมคะ*

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไขที่ขึ้นต้นด้วยคำแสดงเงื่อนไข *ถ้า* ในส่วนหลักของการขอร้องโดยกล่าวว่า *ถ้าอาจารย์มีเงิน 30,000 บาท ยืมได้ไหมคะ* เพื่อลดความรุนแรงถ้อยคำ นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการเรียกด้วยการใช้คำทักทายว่า *สวัสดี* ประกอบกับคำลงท้ายแสดงความสุภาพว่า *คะ* และคำเรียกอาชีวะว่า *อาจารย์* เพื่อเรียกร้องความสนใจและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง กลวิธีเหล่านี้จะช่วยให้เกิดความสุภาพในการขอร้องโดยแสดงให้เห็นว่าผู้พูดตระหนักถึงสถานภาพของผู้ฟังซึ่งเป็น *อาจารย์* อีกกลวิธีหนึ่งที่ผู้พูดใช้ประกอบกันคือการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า *ดิฉันต้องจ่ายค่าเทอมภายในวันนี้แต่ฉันมีเงินไม่พอคะ* เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้ถ้อยคำ

ตัวอย่าง 34

ขอโทษนะ *ถ้าขอติดรถด้วยจะได้ไหม*

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไขที่ขึ้นต้นด้วยคำแสดงเงื่อนไข ถ้า ในส่วนหลักของการขอร้องโดยกล่าวว่า ถ้าขอติดรถด้วยจะได้ไหม กลวิธีดังกล่าวช่วยลดความรุนแรงของวัจนกรรมด้วยการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสามารถปฏิเสธการขอร้อง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีการขอโทษขึ้นต้นวัจนกรรมโดยกล่าวว่า ขอโทษนะ เพื่อช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำและเพื่อให้เกิดความสุภาพ

5.2.2.3 การใช้คำลดระดับ (Downtoner)

การใช้คำลดระดับคือการที่ผู้พูดใช้คำที่แสดงความหมายในเชิงประมาทการ คือคำว่า พอจะ ประกอบส่วนหลักของการขอร้องเพื่อลดระดับความตรงไปตรงมาของถ้อยคำ กลวิธีดังกล่าวจะช่วยลดระดับความรุนแรงถ้อยคำและก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสาร อย่างไรก็ตามพบว่ากลวิธีนี้ปรากฏในข้อมูลของผู้พูดชาวไทยเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 35

ขอโทษนะคะอาจารย์ หนูมีเรื่องจะขอร้องให้อาจารย์ช่วยหน่อยค่ะ พอตีหนูเพิ่งทราบมาว่าต้องจ่ายค่าเทอมภายในวันนี้แล้วเงินที่หนูมีตอนนี้มันไม่พอ อาจารย์พอจะช่วยให้หนูยืมเงิน 30,000 ได้ไหมคะ แล้วหนูจะรีบนำเงินมาคืนอาจารย์ให้เร็วที่สุดเลยคะ เดี๋ยวหนูเซ็นสัญญาการยืมเงินไว้ให้เลยคะ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการใช้คำลดระดับประกอบส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า อาจารย์พอจะช่วยให้หนูยืมเงิน 30,000 ได้ไหมคะ เพื่อลดระดับความตรงไปตรงมาของถ้อยคำ กลวิธีดังกล่าวจะช่วยลดระดับความรุนแรงถ้อยคำและก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสารเนื่องจากในสถานการณ์ดังกล่าวผู้พูดและผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมไม่เท่ากัน กล่าวคือผู้พูดเป็นนักศึกษาส่วนผู้ฟังเป็นอาจารย์ซึ่งมีสถานภาพและอำนาจสูงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นผู้พูดและผู้ฟังมีระยะห่างทางสังคมเนื่องจากทั้งสองฝ่ายไม่ได้รู้จักสนิทสนมกันและการยืมเงินจำนวนมากยังทำให้ระดับของการรบกวนสูงอีกด้วย นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบส่วนหลักของการขอร้อง กล่าวคือใช้กลวิธีการขอโทษขึ้นต้นวัจนกรรมโดยกล่าวว่า ขอโทษนะคะ อาจารย์ เพื่อช่วยลดความรุนแรงของถ้อยคำ ใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า พอตีหนูเพิ่งทราบมาว่าต้องจ่ายค่าเทอมภายในวันนี้แล้วเงินที่หนูมีตอนนี้มันไม่พอ เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้ถ้อยคำ และใช้กลวิธีการสัญญาโดยกล่าวว่า แล้วหนูจะรีบนำเงินมาคืนอาจารย์ให้เร็วที่สุดเลยคะ เดี๋ยวหนูเซ็นสัญญาการยืมเงินไว้ให้เลยคะ เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้ถ้อยคำของตนโดยยืนยันว่าผู้ฟังจะได้รับเงินคืนอย่างแน่นอน

ตัวอย่าง 36

อาจารย์คะ หนูมีปัญหาเรื่องค่าเทอมคะ อาจารย์พอจะช่วยหนูหน่อยได้มั๊ยคะ

ตัวอย่างนี้คล้ายกับตัวอย่างที่ 35 กล่าวคือผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการใช้คำลดระดับประกอบส่วนหลักของการขอร้องที่กล่าวว่า อาจารย์พอจะช่วยหนูได้มั๊ยคะ เพื่อลดระดับความตรงไปตรงมาของถ้อยคำ เป็นการลดระดับความรุนแรงถ้อยคำและก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสารเนื่องจากในสถานการณ์นี้ผู้พูดและผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมต่างกัน กล่าวคือผู้พูดเป็นนักศึกษาส่วนผู้ฟังเป็นอาจารย์ซึ่งมีสถานภาพและอำนาจสูงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นผู้พูดและผู้ฟังมีระยะห่างทางสังคมเนื่องจากทั้งสองฝ่ายไม่ได้รู้จักสนิทสนมกันและการยืมเงินจำนวนมากยังทำให้ระดับของการรบกวนสูง นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบส่วนหลักของการขอร้อง กล่าวคือใช้กลวิธีการเรียกด้วยคำเรียกอาชีพและคำลงท้ายแสดงความสุภาพในการขึ้นต้นวัจนกรรมโดยกล่าวว่า อาจารย์คะ เพื่อเรียกร้องความสนใจและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง อีกทั้งยังเป็นกลวิธี

สร้างความสุภาพให้แก่การสื่อสารอีกด้วยโดยเป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดตระหนักในสถานภาพทางสังคมของผู้ฟัง นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า หนูมีปัญหาเรื่องค่าเทอมค่ะ เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้ถ้อยคำ

5.2.2.4 การถามความคิดเห็น (Consultative device)

การถามความคิดเห็นคือการที่ผู้พูดใช้ถ้อยคำในเชิงถามความคิดเห็นหรือปรึกษาหารือผู้ฟัง จากการศึกษาพบว่ากลวิธีนี้ปรากฏในข้อมูลของผู้พูดชาวไทยเท่านั้นโดยปรากฏในรูปประโยค จะเป็น *การรบกวนใหม่* และ *ไม่ทราบว่าจะ* ก่อนที่จะกล่าวถ้อยคำในส่วนหลักของการขอร้องต่อไป กลวิธีการถามความคิดเห็นนี้จะปรากฏก่อนส่วนหลักของการขอร้องเสมอเพื่อลดระดับความตรงไปตรงมาของถ้อยคำ นอกจากนี้กลวิธีนี้จะช่วยลดระดับความรุนแรงถ้อยคำแล้วยังช่วยให้การสื่อสารมีความสุภาพด้วย ยกตัวอย่างเช่น

ตัวอย่าง 37

อาจารย์คะ หนูมีเงินไม่พอจ่ายค่าเทอม จะเป็นการรบกวนมั๊ยคะที่จะยืมเงินอาจารย์ก่อน

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการถามความคิดเห็นประกอบส่วนหลักของการขอร้องโดยกล่าวว่า จะเป็นการรบกวนมั๊ยคะที่จะยืมเงินอาจารย์ก่อน เพื่อลดระดับความตรงไปตรงมาของถ้อยคำ กลวิธีดังกล่าวช่วยลดระดับความรุนแรงถ้อยคำและก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสารเนื่องจากในสถานการณ์นี้แม้ว่าผู้พูดและผู้ฟังจะไม่มีระยะห่างทางสังคมเนื่องจากทั้งสองฝ่ายรู้จักสนิทสนมกันแต่ผู้พูดและผู้ฟังก็มีสถานภาพทางสังคมต่างกัน กล่าวคือผู้พูดเป็นนักศึกษาส่วนผู้ฟังเป็นอาจารย์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีสถานภาพและอำนาจสูงกว่าและการยืมเงินจำนวนมากยิ่งทำให้ระดับของการรบกวนสูงอีกด้วย นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบส่วนหลักของการขอร้อง กล่าวคือใช้กลวิธีการเรียกด้วยคำเรียกอาชีวะและคำลงท้ายแสดงความสุภาพใน การขึ้นต้นวัจนกรรมโดยกล่าวว่า อาจารย์คะ เพื่อเรียกความสนใจและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง อีกทั้งยังเป็นกลวิธีแสดงความสุภาพโดยแสดงให้เห็นว่าผู้พูดตระหนักในสถานภาพทางสังคมของผู้ฟัง นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการให้เหตุผลโดยกล่าวว่า หนูมีเงินไม่พอจ่ายค่าเทอม เพื่อเพิ่มน้ำหนักให้ถ้อยคำอีกด้วย

ตัวอย่าง 38

สวัสดีครับอาจารย์ ผม...เป็นนักศึกษาที่อาจารย์เป็นที่ปรึกษาให้อยู่ นะครับ ผมมีเรื่องขอร้องครับ ไม่ทราบว่าอาจารย์พอจะมีเงินให้ผมยืมไปจ่ายค่าเทอมก่อนจำนวน 3 หมื่นไหมครับ แล้วผมจะรีบนำเงินมาคืนให้อาจารย์ นะครับ

ตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พูดชาวไทยใช้กลการถามความคิดเห็นประกอบส่วนหลักของการขอร้องโดยกล่าวว่า ไม่ทราบว่าอาจารย์พอจะมีเงินให้ผมยืมไปจ่ายค่าเทอมก่อนจำนวน 3 หมื่นไหมครับ เพื่อลดระดับความตรงไปตรงมาของถ้อยคำซึ่งจะช่วยลดระดับความรุนแรงถ้อยคำและก่อให้เกิดความสุภาพในการสื่อสารเนื่องจากในสถานการณ์ดังกล่าวผู้พูดและผู้ฟังมีสถานภาพทางสังคมไม่เท่ากัน กล่าวคือผู้พูดเป็นนักศึกษาส่วนผู้ฟังเป็นอาจารย์ซึ่งมีสถานภาพและอำนาจสูงกว่า ยิ่งไปกว่านั้นผู้พูดและผู้ฟังมีระยะห่างทางสังคมเนื่องจากทั้งสองฝ่ายไม่ได้รู้จักสนิทสนมกันและการยืมเงินจำนวนมากยิ่งทำให้ระดับของการรบกวนสูงอีกด้วย นอกจากนี้ผู้พูดยังใช้กลวิธีอื่น ๆ ประกอบส่วนหลักของการขอร้อง กล่าวคือใช้กลวิธีการเรียกด้วยการใช้คำทักทายประกอบกับคำลงท้ายแสดงความสุภาพและคำเรียกอาชีวะว่า สวัสดีครับอาจารย์ ในตอนต้นของวัจนกรรมเพื่อเรียกความสนใจและเตรียมผู้ฟังเข้าสู่ส่วนหลักของการขอร้อง อีกทั้งยังเป็นกลวิธีสร้างความสุภาพในการสื่อสาร

โดยแสดงให้เห็นว่าผู้พูดตระหนักในสถานภาพทางสังคมของผู้ฟัง นอกจากนี้ยังใช้กลวิธีการปฏิสนธการโดยกล่าวว่า ผม...เป็นนักศึกษาที่อาจารย์เป็นที่ปรึกษาให้อยู่นะครับ เพื่อสร้างความสนิทสนมระหว่างผู้พูดและผู้ฟังหรือให้ข้อมูลเกี่ยวกับตัวผู้พูดโดยเฉพาะในสถานการณ์ที่ผู้พูดและผู้ฟังยังไม่รู้จักหรือสนิทสนมกันซึ่งจะมีส่วนช่วยให้การขอร้องนั้นสัมฤทธิ์ผลได้

กล่าวโดยสรุป ผลการวิจัยข้างต้นแสดงให้เห็นกลวิธีการปรับแต่งการขอร้องที่เหมือนและต่างกันของกลุ่มข้อมูลทั้งสองกลุ่ม กลวิธีการปรับแต่งการขอร้องที่ผู้เรียนชาวเกาหลีใช้ได้เช่นเดียวกับผู้พูดชาวไทยแสดงให้เห็นถึงความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารวัจนกรรมการขอร้องของผู้เรียนกลุ่มนี้ ด้านกลวิธีที่พบในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีเท่านั้นได้ชี้ให้เห็นถึงลักษณะทางอันตรภาษาที่เกิดขึ้น ส่วนกลวิธีที่ไม่พบในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลีแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนกลุ่มนี้ต้องเพิ่มพูนความรู้ภาษาไทยต่อไปเพื่อที่จะสามารถสื่อสารให้ได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น ในส่วนต่อไปจะเป็นการสรุปผลการวิจัยและอภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจเพิ่มเติมพร้อมทั้งกล่าวถึงประโยชน์ของการศึกษาและเสนอแนะแนวทางในการศึกษาต่อไป

6. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษากลวิธีการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทยในครั้งนี้ สามารถสรุปผลการศึกษาและอภิปรายในประเด็นที่น่าสนใจเพิ่มเติมได้ดังต่อไปนี้

6.1 กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้อง (External modifications of request's head act)

จากการศึกษากลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 680 ครั้ง จำแนกได้เป็น 17 กลวิธี ได้แก่ การให้เหตุผล การเรียก การขอโทษ การปฏิสนธการ การสัญญา การขอบคุณ การตรวจสอบความเป็นไปได้ การชื่นชม การใช้อวัจนภาษา การร้องขอ การวิงวอน การอวยพร การถามความคิดเห็น การลดภาระ การใช้มูลบท การใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ และ การข่มขู่ ส่วนผู้พูดชาวไทยใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 551 จำแนกได้เป็น 13 กลวิธีโดยกลวิธีที่ปรากฏทั้งหมดเหมือนกับที่ปรากฏในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลี ได้แก่ การเรียก การให้เหตุผล การขอโทษ การสัญญา การตรวจสอบความเป็นไปได้ การขอบคุณ การปฏิสนธการ การลดภาระ การชื่นชม การใช้อวัจนภาษา การถามความคิดเห็น การร้องขอ และ การวิงวอน

การที่ผู้เรียนชาวเกาหลีสามารถใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องได้เหมือนกับผู้พูดชาวไทยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีมีความรู้ทางวัจนปฏิบัติเพียงพอที่จะปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องได้คล้ายคลึงกับผู้พูดภาษาไทย อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่ามีการแทรกแซงจากอิทธิพลทางสังคมและวัฒนธรรมในภาษาแม่ของผู้เรียนชาวเกาหลีด้วยโดยแสดงให้เห็นผ่านการใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องที่ไม่ปรากฏในข้อมูลของผู้พูดชาวไทย ทั้งนี้พบว่ามี 4 กลวิธีที่พบในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลี ได้แก่ กลวิธีการอวยพร กลวิธีการใช้มูลบท กลวิธีการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ และ กลวิธีการข่มขู่

6.2 กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้อง (Internal modifications of request's head act)

จากการศึกษาพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 152 ครั้ง จำแนกได้เป็น 2 กลวิธี ได้แก่ *กลวิธีการใช้คำลดปริมาณ* ซึ่งปรากฏมากที่สุด 107 ครั้งหรือร้อยละ 70 ส่วนกลวิธีที่ปรากฏรองลงมาคือ *กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไข* ปรากฏ 45 ครั้งหรือร้อยละ 30 ด้านผู้พูดชาวไทยพบการใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องทั้งหมด 196 ครั้งจำแนกเป็น *กลวิธีการใช้คำลดปริมาณ* ซึ่งปรากฏมากที่สุดถึง 160 ครั้งหรือร้อยละ 82 ส่วนกลวิธีที่ปรากฏรองลงมาคือ *กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไข* ปรากฏ 30 ครั้งหรือร้อยละ 15 นอกจากนี้ยังพบการใช้ *กลวิธีการใช้คำลดระดับ* โดยปรากฏ 4 ครั้งหรือร้อยละ 2 และลำดับสุดท้ายคือ *กลวิธีการถามความคิดเห็น* โดยปรากฏ 2 ครั้งหรือร้อยละ 1

ผลการศึกษาดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีมีความรู้ทางวัจนปฏิบัติในระดับที่สามารถใช้กลวิธีการปรับแต่งภายในส่วนหลักของการขอร้องซึ่งปรากฏไปอย่างทั่วไปในข้อมูลของผู้พูดภาษาไทย ได้แก่ *กลวิธีการใช้คำลดปริมาณ* และ *กลวิธีการใช้ประโยคเงื่อนไข* อย่างไรก็ตาม *กลวิธีการใช้คำลดระดับ* และ *กลวิธีการถามความคิดเห็น* ซึ่งปรากฏในข้อมูลของผู้พูดชาวไทยเท่านั้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลียังจำเป็นต้องเรียนรู้เพิ่มเพื่อพัฒนาสมรรถนะสื่อสารให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น ทั้งนี้การพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาดังกล่าวอาจทำได้ด้วยการเรียนรู้ในห้องเรียนหรือจากประสบการณ์การสื่อสารภาษาไทยในบริบทสังคมและวัฒนธรรมไทย เช่น การเข้ามาศึกษาแลกเปลี่ยนที่ประเทศไทย เป็นต้น

หากจะกล่าวในภาพรวม ผลการศึกษาค้างนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนชาวเกาหลีมีสมรรถนะสื่อสาร (Communicative competence) ในระดับที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาหรือผู้พูดภาษาไทยโดยผู้เรียนชาวเกาหลีมีความสามารถที่จะใช้โครงสร้างการขอร้อง กลวิธีการขอร้อง และกลวิธีการปรับแต่งภายนอกและภายในส่วนหลักของการขอร้องได้คล้ายคลึงกับผู้พูดชาวไทย ทั้งนี้ [Office of the Royal Society \(2017\)](#) ได้อธิบายเกี่ยวกับสมรรถนะสื่อสารไว้ว่าเป็นความรู้ในสมองของเจ้าของภาษาที่ทำให้สามารถสื่อสารได้อย่างเป็นที่ยอมรับในสังคม ประกอบด้วยความรู้ 4 ประการ ได้แก่ ประการแรก รู้ว่ารูปภาษาแบบใดถูกไวยากรณ์ ประการที่สอง รู้ว่ารูปภาษาแบบใดยอมรับได้แม้ไม่ถูกไวยากรณ์ หรือยอมรับไม่ได้แม้ถูกไวยากรณ์ ประการที่สาม รู้ว่ารูปภาษาแบบใดเหมาะสมตามบริบทสังคม คือ รู้กฎการพูด (Rules speaking) ซึ่งทำให้สามารถใช้รูปแบบของภาษาในเหตุการณ์สื่อสาร (Communicative event) ต่าง ๆ และในรูปของวัจนกรรม (Speech act) ต่าง ๆ และประการสุดท้าย รู้ว่ารูปภาษาแบบใดมีผู้เข้ามาแล้ว เช่น รู้ว่าคำกล่าวใดเป็นของบุคคลสำคัญคนใด และนำมาใช้กล่าวซ้ำในบางโอกาส Hymes (1972) ได้ชี้ให้เห็นว่าในชีวิตจริงเจ้าของภาษาต้องมีความรู้ครบทั้ง 4 ประการ จึงจะสื่อสารในสังคมได้

ผลการศึกษาค้างต้นจึงแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนภาษาเกาหลีมีความรู้ด้านวัจนปฏิบัติโดยแสดงให้เห็นผ่านความสามารถในการใช้วัจนกรรมการขอร้องซึ่งเป็นประเด็นศึกษาวิจัยในครั้งนี้ นอกจากนี้ยังพบว่าผู้เรียนชาวเกาหลีมีความรู้ประการที่สามตามนิยามของ [Office of the Royal Society \(2017\)](#) ดังกล่าวข้างต้น กล่าวคือ รู้ว่ารูปภาษาแบบใดเหมาะสมตามบริบทสังคมคือรู้กฎการพูด จึงทำให้ผู้เรียนชาวเกาหลีสามารถใช้รูปแบบของภาษาในเหตุการณ์สื่อสารและในรูปของวัจนกรรมการขอร้องในภาษาไทยได้ดังที่พบในงานวิจัยนี้

ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่าการที่ผู้เรียนชาวเกาหลีสามารถใช้วัจนกรรมการขอร้องได้ใกล้เคียงกับผู้พูดภาษาไทย น่าจะเนื่องมาจากปัจจัยสามประการ ประการแรกคือระดับความรู้ความสามารถด้านการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเกาหลี ประการที่สองคือความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมไทย และประการสุดท้ายคือลักษณะทางสังคมของประเทศเกาหลีและประเทศไทยที่มีความคล้ายคลึงกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นสังคมรวมกลุ่ม (Collectivist society) และสังคมบริบทสูง (High-context society) เช่นเดียวกัน กล่าวคือทั้งสองสังคม

ให้ความสำคัญกับความเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน เน้นการรักษาความสัมพันธ์ในกลุ่มของตนและการไว้หน้าซึ่งกันและกัน (Hofstede, 2021) ดังนั้นสมาชิกของสังคมลักษณะนี้จะเลือกใช้กลวิธีการสื่อสารทางอ้อมมากกว่าการสื่อสารแบบตรงไปตรงมา คู่สนทนาต้องอาศัยบริบทแวดล้อมช่วยในการตีความการสื่อสารจึงจะเข้าใจความหมายที่สื่อสารออกมา (Hall, 1959) ลักษณะร่วมทางสังคมและวัฒนธรรมเกาหลีและไทยดังกล่าวจึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนชาวเกาหลีสามารถทำความเข้าใจรูปแบบการปฏิสัมพันธ์และรูปแบบการใช้ภาษาไทยจนสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผู้เรียนชาวเกาหลีจะมีสัมถะติยะสื่อสารในระดับที่ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาแต่กระนั้น ก็ปรากฏลักษณะทางอันตรภาษาหรือภาษาระหว่างกลาง (Interlanguage) ซึ่งเป็นรูปแบบทางภาษาที่ผู้เรียนสร้างขึ้นในช่วงของการเรียนภาษาต่างประเทศ ลักษณะดังกล่าวเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียนที่มีต่อภาษาต่างประเทศที่กำลังเรียนอยู่ (Office of the Royal Society, 2017) ลักษณะทางอันตรภาษาที่พบในข้อมูลของผู้เรียนชาวเกาหลี ยกตัวอย่างเช่น การที่ผู้เรียนชาวเกาหลีใช้กลวิธีการขอร้องที่เกินกว่าที่ผู้พูดชาวไทยใช้โดยพบการใช้กลวิธีการขอร้องแบบตรงไปตรงมา (Direct strategy) ประเภทย่อยการแสดงว่าเป็นภาระหน้าที่ (Obligation statements) หรือการใช้กลวิธีการปรับแต่งภายนอกส่วนหลักของการขอร้องที่เกินกว่าที่ผู้พูดชาวไทยใช้ ได้แก่ การใช้กลวิธีการอวยพร กลวิธีการใช้มูลบท กลวิธีการใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ และ กลวิธีการข่มขู่ ตัวอย่างข้างต้นชี้ให้เห็นลักษณะทางอันตรภาษาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนชาวเกาหลีที่กำลังเรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศซึ่งอาจเกิดจากการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatic transfer) ของภาษาแม่ของผู้เรียนชาวเกอลีสั่งเช่นที่พบในการศึกษาของ Hyun (2016) ที่พบว่ามีการถ่ายโอนเชิงวัจนปฏิบัติศาสตร์ของภาษาแม่ของผู้เรียนภาษาไทยชาวเกาหลีซึ่งส่งผลต่อการกล่าววัจนกรรมแสดงความเห็นแย้งในภาษาไทยเช่นกัน

6.3 ประโยชน์ของการศึกษา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยกับผู้พูดชาวไทยโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการปรับแต่งการขอร้องทั้งการปรับแต่งภายนอกและการปรับแต่งภายในการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีเปรียบเทียบกับผู้พูดชาวไทย ประโยชน์ของการศึกษาประการแรกคือทำให้เห็นถึงลักษณะทางวัจนปฏิบัติด้านการปรับแต่งการขอร้องของผู้เรียนชาวเกาหลีที่เรียนภาษาไทยและผู้พูดชาวไทย นอกจากนี้ยังทำให้เห็นถึงลักษณะร่วมและลักษณะต่างของการใช้กลวิธีการปรับแต่งการขอร้องของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

ประการต่อมา จากที่ได้กล่าวไปแล้วในตอนต้นของบทความว่าการศึกษาด้านวัจนปฏิบัติศาสตร์เชิงเปรียบเทียบในประเทศไทยส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การศึกษาลักษณะทางวัจนปฏิบัติของผู้พูดชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเปรียบเทียบกับภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียน การศึกษาด้านลักษณะทางวัจนปฏิบัติศาสตร์เชิงเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาในซีกโลกตะวันออกยังมีจำนวนไม่มาก งานวิจัยนี้จึงเป็นส่วนหนึ่ง ที่จะช่วยเติมเต็มการศึกษาเปรียบเทียบลักษณะทางวัจนปฏิบัติของผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยกับผู้พูดชาวไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเปรียบเทียบในบริบทของผู้พูดชาวตะวันออกเหมือนกัน

ประการสุดท้าย ข้อค้นพบและตัวอย่างที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปปรับใช้กับการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวต่างประเทศได้โดยผู้สอนสามารถชี้ให้ผู้เรียนเห็นถึงโครงสร้าง กลวิธี และการปรับแต่งการขอร้องของผู้พูดชาวไทยเพื่อให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศเห็นตัวอย่างการใช้ภาษาที่แท้จริงจากเจ้าของภาษาและพัฒนาการสื่อสารภาษาไทยของตนให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษาได้ นอกจากนี้ผู้สอนอาจนำ

ผลการศึกษาในครั้งนี้ไปปรับใช้กับการสร้างบทเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศได้โดยเฉพาะบทเรียนที่เกี่ยวข้องกับการขอร้องซึ่งนับว่าเป็นวัจนกรรมที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต การสอนให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศใช้วัจนกรรมการขอร้องได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมไทยจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาไทยและใช้ชีวิตในสังคมไทยได้อย่างราบรื่นขึ้น

6.4 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ในเบื้องต้นของการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งเป้าหมายไว้ว่าจะเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้เรียนชาวเกาหลีจำนวน 50 คนและผู้พูดชาวไทยจำนวน 50 คน รวมจำนวนผู้บอกภาษาทั้งหมด 100 คน อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้ผู้เรียนชาวเกาหลีจำนวน 50 คน พบว่าได้รับแบบสอบถามคืนมาเพียง 25 คนเท่านั้นเนื่องจากผู้เรียนชาวเกาหลีซึ่งเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยมีภาระด้านการเรียนสูง ทำให้หลายคนไม่มีเวลาเขียนตอบแบบสอบถามซึ่งประกอบไปด้วยสถานการณ์การขอร้อง 12 สถานการณ์ได้ ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องปรับขนาดของกลุ่มข้อมูลลง นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าสถานการณ์การขอร้องบางสถานการณ์โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขอติตรถยนต์คนอื่นเพื่อกลับไปพักของตนและการขอยืมเงินจากอาจารย์อาจไม่เหมาะที่จะใช้เก็บข้อมูลวัจนกรรมการขอร้องจากผู้เรียนชาวเกาหลีเนื่องจากผู้เรียนชาวเกาหลีส่วนหนึ่งให้ข้อคิดเห็นว่าเป็นเรื่องที่ไม่ปกติในสังคมและวัฒนธรรมเกาหลีที่จะกระทำการขอร้อง ดังนั้นหากจะมีการศึกษาวิจัยในลักษณะนี้กับกลุ่มข้อมูลที่เป็นชาวต่างประเทศก็จำเป็นต้องมีการศึกษาลักษณะทางสังคมและวัฒนธรรมนั้น ๆ เพื่อให้แบบสอบถามมีความเหมาะสมที่จะใช้เก็บข้อมูลวิจัยมากยิ่งขึ้น

ประการต่อมา จากที่ได้กล่าวไปแล้วว่าผู้วิจัยตั้งใจให้การศึกษาในครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งในการช่วยเติมเต็มการศึกษาลักษณะทางวัจนปฏิบัติของผู้เรียนภาษาไทยที่เป็นชาวต่างประเทศ อย่างไรก็ตาม การศึกษาในครั้งนี้เก็บข้อมูลจากผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยเพียงกลุ่มละ 25 คน จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีจำนวนไม่มากอาจทำให้ข้อมูลที่ได้อาจไม่เพียงพอที่จะเป็นตัวแทนของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทย ผู้วิจัยจึงเสนอแนะให้มีการขยายขอบเขตของกลุ่มข้อมูลเพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่ครอบคลุมเพียงพอที่จะเป็นตัวแทนของผู้เรียนชาวเกาหลีและผู้พูดชาวไทยต่อไป

ในประเด็นสุดท้ายผู้วิจัยเสนอแนะให้ศึกษาเปรียบเทียบการใช้วัจนกรรมการขอร้องของผู้เรียนภาษาไทยที่เป็นชาวต่างประเทศกลุ่มอื่นกับผู้พูดภาษาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น ผู้เรียนชาวเวียดนาม ผู้เรียนชาวกัมพูชา ผู้เรียนชาวลาว ผู้เรียนชาวพม่า และผู้เรียนชาวมาเลเซียที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศเพื่อช่วยให้เห็นลักษณะสากล (universality) และลักษณะเฉพาะ (specificity) ด้านวัจนปฏิบัติได้ชัดเจนขึ้น อีกทั้งยังจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศและยังจะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและสามารถใช้วัจนกรรมในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องอันจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากยิ่งขึ้น

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- Bunwittaya, C. (2007). *Kānsuksā priāp̄thīāp tāng konlawithī tōp rap kān khōthōt nai phāsā Yīp̄un læ phāsā Thai* [A Contrastive Study of Strategies for Responding to Apologies in Japanese and Thai] (Master of arts thesis, Chulalongkorn University).
- Deepadung, S. (2001). Sathānaphāp kānwichai phāsāsāt nai prathēt Thai: rabop nūaikham thung rabop prayōk læ khwām̄māi [The research status of linguistics in Thailand: From morphology to syntax and semantics]. *Journal of Language and Culture*, 20(3). 21-41.
- Hyun, Y. (2016). *Kānsuksā konlawithī sadæng khwām̄hen yæng khōng naksuksā Kaolī thī phūt phāsā Thai pen phāsā thī sōng nai kān sonthanā bæp sadæng khwām̄khithen nai phāsā Thai tām næō watna patibatsāt ‘antara phāsā* [An Interlanguage Pragmatic Study on the Disagreement Strategies of Korean Students Who Speak Thai as a Second Language in Thai Argumentative Conversation]. *Journal of Language and Linguistics* 34(2). 1-19.
- Jiemwongsa, P. (2015). *Konlawithī kān khōrōng khōng chāo Phamā phū phūt phāsā Thai pen phāsā thī sōng: kānsuksā tām næōwatna patibatsāt rawāng phāsā læ watna patibatsāt rawāng watthanatham* [Speech act of requests by Burmese second language speakers of Thai: Interlanguage pragmatics and intercultural pragmatics] (Bachelor of arts thesis, Chulalongkorn University).
- Office of the Royal Society. (2017). *Photchanānukrom sap phāsāsāt (phāsāsāt thuāpai) chabap rāṭchabanthittayasaphā* [Dictionary of Linguistic terms (General Linguistics) Office of the Royal Society edition]. Bangkok: A-biz Intergroup Co.,ltd.
- Sachathep, S. (2012). *Kānsuksā khwām̄laklāi chæng watna patibatsāt: kān tōp rapkham chom phāsā ‘Angkrit khōng phū phūt chāo Thai læ Panṅhābī* [A variational pragmatic study of compliment responses among Thai and Punjabi speakers of English in Thailand] (Doctorial’s thesis, Chulalongkorn University).
- Sripunvoraskul, R., & Panpothong, N. (2020). *Kānsuksā watna kammakān sadæng khwām̄hen yæng khōng phū rian phāsā Thai chāo Čhīn tām næō watna patibatsāt ‘antara phāsā: koṛani suksā naksuksā chāo Čhīn čāk monthon yūnnān læ kwāng sī* [An interlanguage pragmatic study of the speech act of disagreement by Chinese learners of Thai: a case study of Chinese students from Yunnan and Guangxi provinces] (Master of arts thesis, Chulalongkorn University).

Supriyadi, H. (2005). *Kāṅsuksā laksana watna kam thī prākot nai wep khōtsanā Thai - Indoṅisīā tām nāō watna patibatsā* [A study of speech acts in Thai-Indonesian advertising websites: a pragmatic approach] (Master of liberal arts thesis, Thammasat University).

ภาษาอังกฤษ

- Austin, J. L. (1975). *How to do things with words (Second edition)*. Oxford: Oxford University Press.
- Blum-Kulka, S., House, J., & Kasper, G. (Eds.). (1989). *Cross-cultural pragmatics: requests and apologies*. Norwood, NJ.: Ablex.
- Blum-Kulka, S., & Olshtain, E. (1984). Requests and Apologies: A Cross-Cultural Study of Speech Act Realization Patterns (CCSARP). *Journal of Applied Linguistics*, 5(3). 196–213.
- Boonkongsaen, N. (2013). Filipinos and Thais Saying “No” in English. *Manusya: Journal of Humanities* 16(1). 23–40.
- Brown, P., & Levinson, S. (1987) *Politeness: Some universals in language usage*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Brown, P., & Levinson, S. (1978) *Universals in Language Usage: Politeness Phenomena*. In E. Goody (Ed.), *Questions and Politeness: Strategies in Social Interaction* (pp. 310–56). Cambridge: Cambridge University Press.
- Chen, R., He, L., & Hu, C. (2013). Chinese requests: In comparison to American and Japanese requests and with reference to the “East-West divide”. *Journal of Pragmatics* 55. 140–161.
- Faerch, C. & Kasper, G. (1989) *Internal and external modification in interlanguage request realization*. In S. Blum-Kulka, J. House, & G. Kasper (Eds.). *Cross Cultural Pragmatics* (pp. 221–247). Norwood, NJ.: Ablex.
- Goffman, E. (1967) *Interaction Ritual: Essays in Face-to-Face Behavior*. New York: Routledge.
- Hall, E. T. (1959). *The Silent Language*. New York: Doubleday.
- Hofstede, G. (2021) *Country comparison*. Retrieved from :<https://www.hofstede-insights.com/country-comparison/south-korea,thailand>.
- Hymes, D. H. (1972). On Communicative Competence. In J. B. Pride and J. Holmes (Eds.), *Sociolinguistics. Selected Readings* (pp. 269–293). Harmondsworth: Penguin.
- Kanchina, Y. (2019). *Speech act of requests in Thai spoken by Chinese as a second language: A pragmatic study of interlanguage* (Doctorial’s thesis, Mahidol University).
- Kreutel, K. (2007) *I’m not agree with you: ESL learners’ expressions of disagreement*. *TESL-EJ* (3)11. 35-1

- Searle, J. R. (1976). A classification of illocutionary acts. *Journal of Language in Society* 5(1). 1–23.
- (1969). *Speech acts: An essay in the philosophy of language*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Trosborg, A. (1995) *Interlanguage pragmatics: Requests, complaints, and apologies*. Berlin: Mouton de Gruyter.